Prijs 11 Cts.

Zaterdag 6 December 1941
4e jaargang Nr. 122

DE MISTHOORN

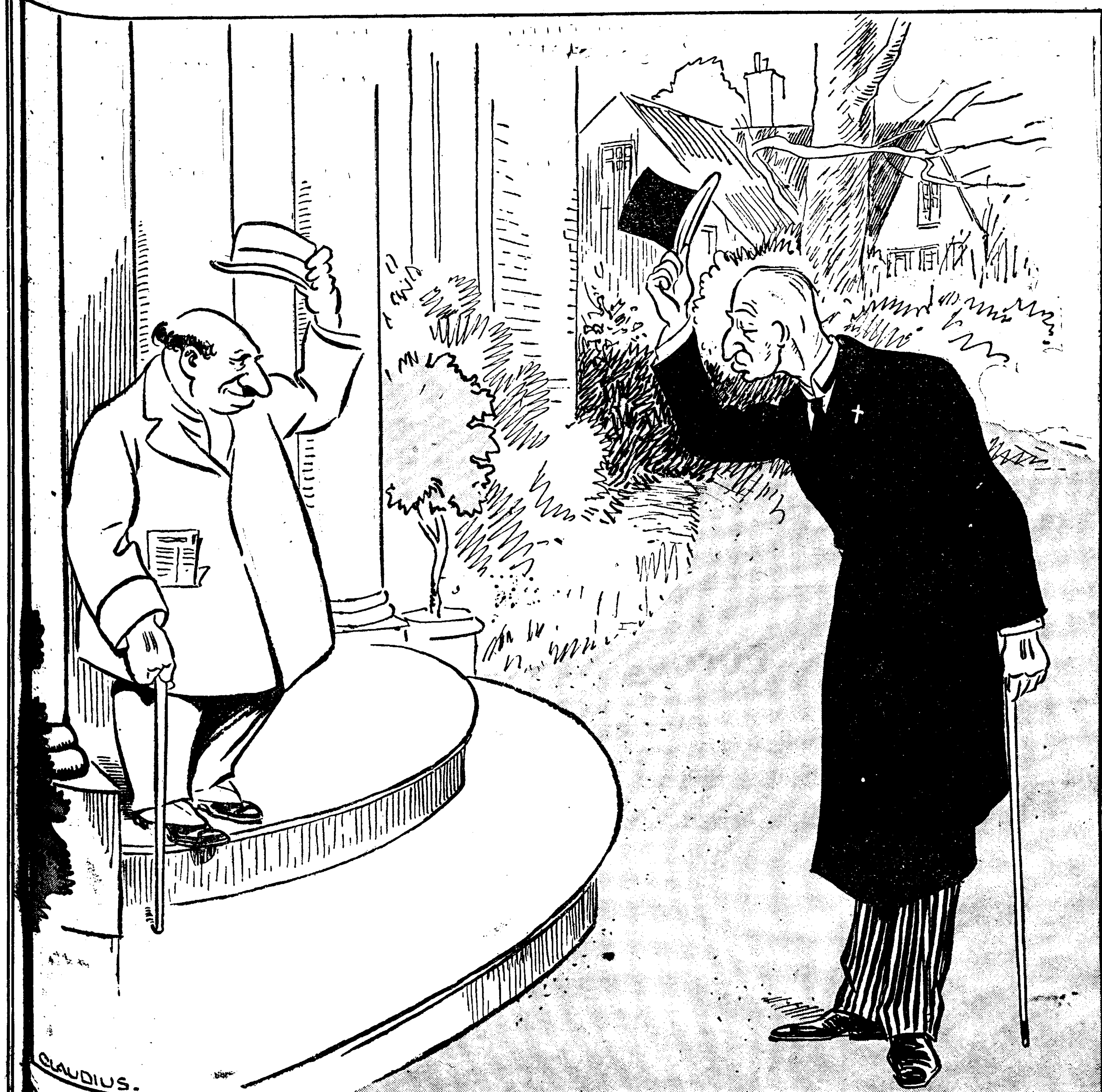
SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

Na Rotterdam: Maastricht

De een: „Môge meneer Cohen! De Engelschen zijn vannacht weer leelijk te keer gegaan, hè?"
De ander: „Mogge buugman. Jah, we moete wat voog het goede doel oveg hebben, niet waag? Tgouwens, het zijn alleen maag agbeidegswoningen. . ."

Democratisch gewauwel

De democraten hebben het bestaan, alsof er geen vuiltje aan de lucht was, in New York een wereldconferentie van het Internationaal Arbeidsbureau bijeen te roepen, waar de vraag onder de oogen werd gezien, welke maatregelen er na dezen oorlog genomen moeten worden om den menschen arbeid en brood te verschaffen. Dat bij deze conferentie een aantal landen in het geheel niet vertegenwoordigd waren en dat namens andere volken slechts emigranten het woord voerden, die eerstens niet gerechtigd en tweedens niet bij machte waren de gevoelens van hun volk te vertolken en tot uiting te brengen, was blijkbaar van minder belang. Ook kwam het geen oogenblik bij de heeren op, dat men onmogelijk thans maatregelen kan bepalen, die betrekking hebben op een tijdperk, dat nog niet aangebroken is, aangezien tal van factoren, die op den toestand invloed kunnen uitoefenen, nog onbekend en derhalve onberekenbaar zijn. Dit alles was, zooals gezegd, van geen enkel belang. De opperste jodenknecht en onruststoker Roosevelt hield een rede, die niet naliet grooten indruk te maken op zijn gehoor en de slavenvergadering wist dus niet beter te doen, dan de dwaze fantasieën van den volkomen uit het lood geslagen president na te papegaaien en toe te juichen. De democratische poppenkast, waarbij de jood weer aan de touwtjes trok, was in vol bedrijf, al moet het den heeren toch wel eens opgevallen zijn, dat de entourage niet zoo „af" was als vroeger.

Tegenover het volksbedriegelijk woordgegoochel van de regenten eener stervende wereld, stelt het nationaal-socialisme zijn daad. Hoewel in vollen oorlog zijnde, treft het nieuwe Europa onder leiding van Duitschland reeds thans alle voorbereidingen voor de waarlijk-socialistische organisatie van den arbeid, die na de overwinning zal worden gegrondvest. Het socialisme van Adolf Hitler zal Europa die levenszekerheid van arbeid en brood, van geloof, schoonheid en vreugde schenken, waarover de arbeidersleiders van de democratie zooveel gesproken hebben, maar die slechts weinigen daadwerkelijk wilden en die niemand kón verwezenlijken. In de nieuwe Europeesche arbeidsgemeenschap zal de werker niet meer hoeven te verhongeren, zal hij niet meer in vreugdeloosheid en zonder uitzicht zijn dagen slijten als een kapitalistisch werktuig, zal hij niet meer de verachte en gemeden proletariër zijn.

En vóór alles zal niet meer de werkloosheid als een permanente bedreiging om hem heen zijn. Niet slechts in den oorlog, maar ook in vredestijd zal er in de nieuwe maatschappij voor alle handen werk zijn. Duitschland heeft van 1933—1939 daarvoor het bewijs geleverd.

De Nederlandsche arbeider zal gaan inzien, dat zijn geluk niet ligt in handen van de heeren, die wanen na den wereldoorlog te leven, getuige hun gescherm met internationale arbeidsbureaux en volkenbondsvergaderinkjes. Hùn tijd is voorbij en hùn macht is gebroken. Met vaste hand bouwt de Führer het nieuwe, sterke en eensgezinde Europa, een geweldige levensruimte voor millioenen arbeiders. De Geneefsche en Washingtonsche democraten mogen zich gerust vermeien in hun ijdel spel; al te veel kwaad stichten kunnen zij toch niet meer.

De Nederlandsche arbeider gaat beseffen, dat hij van hen niets meer te wachten heeft. De toekomst van Europa, van alle Europeesche werkers ligt in Berlijn, het Genève der nieuwe orde!

Een ezelstrap

„Vreugde en Arbeid", den Nieuwen Tijd inluidende voor de Verworpenen der Aarde, geeft onder vele andere dingen ook een groot aantal tooneelvoorstellingen voor de leden van het N.V.V. in verschillende plaatsen van ons land. Zaterdag 15 November was Nijmegen aan de beurt, waar „Het Volkstooneel" onder leiding van Bart Elfrink een uitvoering van het bekende blijspel „De Ridder van den Kouseband" gaf. Het stuk is bovendien in negentien andere plaatsen gespeeld; het publiek heeft unaniem genoten — de persrecensies varieerden van zeer welwillend tot enthousiast toe, zonder één enkelen wanklank.

Met kousebanden moet je echter in Nijmegen, hoogburcht van Jezuietisme, niet aankomen. Als ze dáár slechts durfden, gingen ze zelfs Onzen Lieven Heer te lijf, omdat Hij de vrouw naar Zijn beeld geschapen — en beenen gegeven heeft! Ziehier, hoe de journalist J. W. Jongedijk van de „Prov. Geld. en Nijm. Crt." er van overstuur is geraakt! Zijn volledig verslag luidt:

De ridder van den kouseband

Over de tooneelvoorstelling, welke „Vreugde en Arbeid" Zaterdag den Nijmeegschen N.V.V.-leden in „De Vereeniging" voorzette, kunnen we dit keer zeer kort zijn. „Vreugde en Arbeid" wil de arbeidende klasse opvoeden, opdat deze de Kunst (met een hoofdletter) zal gaan waardeeren. Het streven is loffelijk en vindt onze volle belangstelling en medewerking. Vele avonden hebben wij van deze éénjarige stichting gezien en over alle hebben wij met groot genoegen geschreven. Over de jongste uitvoering kunnen wij helaas niet enthousiast zijn. Het „Volkstooneel" o.l.v. Bart Elfrink bracht een draak van een stuk met tal van dub-belzinnigheden en decade[nte] scènes. Hopenlijk zal „Vreug[de] en Arbeid" spoedig revanc[he] nemen en ons iets beters vo[or] zetten. Dàn is deze mislukki[ng] vergeven en vergeten.

J. W. Jongedijk

Opoe Jongedijk komt spro[oktjes] vertellen! — Want een sprook[je is] het, dat, uitgerekend in een [...] waarin we op het tooneel [...] afgerekend met jiddische [dub-]belzinnigheden en decadente [scè]nes" deze door een organisatie „Vreugde en Arbeid" weer [opge]voerd en getolereerd zouden [wor]den. Kan „Vreugde en Arb[eid] dien blaam op zich laten [zit]? Kunnen de betrokken autori[teiten] toestaan, dat op dit — geheel [...] volging van de prachtige „K[raft] durch-Freude"-organisatie opge[...] — werk zulk een smet gewo[rpen] wordt?

„Vreugde en Arbeid' wil, [zoals] de naam het uitdrukt, den arbe[ider] de levensvreugde geven, wa[arop] hij, volgens nationaalsocialis[tische] begrippen recht heeft. En dat [kan] óók geschieden door op zijn [tijd] eens een gullen schaterlach om [een] geestig tooneelstukje, dat als lich[te] kost gerust eens afwisselen [mag] met de zware Klassieke-Kunst-[van-]de-Zéér-Groote-Kaa's.

Maar overigens, schrijver d[...] heeft dit stuk door ditzelfde g[ezel]schap zien spelen. En daar w[aren] géén decadente scènes bij! Bo[ven]dien heeft hij den volledigen [tekst] onder de oogen gehad. En daar[in wa]ren géén dubbelzinnigheden [te] vinden! Het zou zelfs niet eens makkelijk zijn, ze er in aan te [brengen], want het stuk toont ons [men]schen, zooals we ze in het [dage]lijksch leven óók tegenkomen [met] fouten en foutjes, eigenaardig[heden] en hebbelijkheden, en de humor [van] het stuk ligt uitsluitend in een aantal totaal ongedachte, kom[ische] verwikkelingen en vergissin[gen] waarin de verschillende kara[kters] zichzelf en elkander verstrikken.

Een bazige schoonmoeder, aan het eind van het stuk haar [ver]diende loon krijgt, is het „Leitm[otiv] en de steen des aanstoots is [de] kouseband, welks herkomst sch[uldig] lijkt, doch later onschuldig blijkt.

„Hony soit quil mal y pense". Schande, die daar kwaad [van] denkt!" Het is niet de eerste [maal] dat dit omtrent een kouseband [ge]zegd wordt. *Schande ook over meneer Jongedijk, voor het kw[aad] dat gij er van denkt!*

En nu we toch aan gevleug[elde] woorden toe zijn, willen we met [een] laatste besluiten. In Duitschl[and] zegt men: „Dem Reinen ist [alles] rein", maar na dit persproduct [van] de Prov. Geld. en Nijm. Crt. ge[lezen] te hebben, kunnen we niet a[nders] dan verzuchten:

DEN SCHWEINEN IST AL[LES] SCHWEIN!

Europa.... Viktoria!

Lasst uns den Morgen erleben
Einer jungen, grossen Zeit,
Kämpft im heiligsten Streben
Um Europas Einigkeit.
Europa, Viktoria!

Setzt nun der Zwietracht ein Ende,
Zeigt euch der Stunde wert,
Brüder, jetzt reicht euch die Hände,
Schützt Europas heiligen Herd.
Europa — Viktoria!

Was einst im Kampfe geboren,
Das darf niemals vergehen;
Wir haben den Toten geschworen:
Europa wird neu erstehen!
Europa. . . . Viktoria!

EEUWIG STROOMT HET BLOED

DE GROOTHEID DER NIEUWE GERMAANSCHE WERELDBESCHOUWING

DE uitspraak van Mephistopheles in Goethe's Faust: „Blut ist ein ganz besonderer Saft" is vandaag den dag nog van groote beteekenis. Bloed — ja, wat is bloed? Ieder kent de stollings-eigenschap van het bloed, zoodra het buiten het vaatstelsel is getreden. Bij nader onderzoek blijkt bloed te bestaan uit roode en witte bloedlichaampjes, welke in een bepaalde verhouding dienen aanwezig te zijn, wil de mensch gezond heeten. En om te weten, wat er aan bloed vastzit, behoeven wij slechts het laboratorium van den internist te betreden om te ervaren, dat er uitgebreide onderzoekings-methoden noodig zijn om over bloed een nader inzicht te verwerven. Men heeft zich dan ook in de wetenschap een zeker bloedbeeld opgebouwd, waaraan de gezonde mensch dient te beantwoorden: men spreekt van een v e r s c h o v e n bloedbeeld bij bepaalde ziekten. Klopt b.v. de verhouding tusschen witte en roode bloedlichaampjes niet meer, dan treedt een bepaald ziektebeeld op. Constateert men andere afwijkingen in het chemisme van het bloed, zoo uit zich dit weer in een ander ziektebeeld. Om kort te gaan: men kan uit de toestandsverandering van het bloed bepaalde gevolgtrekkingen maken aangaande het functioneeren der organen en men kan door injecties of anderszins dit foutieve functioneeren compenseeren. Toch liggen hier ook weer grenzen. Wij kunnen dit slechts tot op zekere hoogte corrigeeren; gaan de verschuivingen te ver, dan is onherroepelijk de dood het einde.

Uit de kennis van al deze zaken weten wij evenwel nog niet wat bloed is.

Bij verbloeding kunnen wij wel bloed overbrengen van den eenen mensch op den ander, ook alweer onder bepaalde voorzorgsmaatregelen, waarbij zich het merkwaardige verschijnsel voordoet, dat we wel de v l o e i s t o f bloed kunnen overbrengen, maar de p e r s o o n l i j k h e i d van den drager niet. Zou men jodenbloed overbrengen op een ariër, dan wordt deze ariër nog geen jood.

„Aha!" merkt daar iemand op: „dus die heele theorie van ras, bloed en bodem is onzin; bloed-gebondenheid bestaat niet en alles wat daar gezwamd wordt over bloedschande, „Blutbedingtheit", enz. is geklets in de ruimte. We trouwen de eerste de beste, die we tegenkomen, al is het ook de naaste familie, wij kunnen ons uitleven, wij zijn vrij, vrij om te doen en te laten wat ons goeddunkt. Vrijheid en gelijkheid is de leuze! Deze wereld is van óns en zij die haar bewonen hebben het recht tot ongebonden uitleven van alle driften en geneugten, zooals die bij ons opkomen, hetzij dan meer verfijnd in zoogenaamde artistieke salons of grofweg langs de straat ten aanschouwe van een ieder."

> „Wij moeten ons tezamen vinden in die éene groote germaansche volkerengemeenschap, welker grondwet in de leer van het ras en het bloed, en welker bodemgebondenheid de garantie is voor een opbouw zonder weerga".

NEEN, zóó eenvoudig is het toch niet. Bloed is wel degelijk een bijzonder sap. De functie van het bloed in het menschelijk lichaam heeft ten doel de verzorging der weefsels met voedingsstoffen en wegruiming van de verbruikte stoffen. Het bloed stroomt zoowel in de hersenen, waar de zetels der verschillende meest subtiele werkingen gelegen zijn, als in het nagelbed van den grooten teen. Dit bloed doorstroomt niet alleen longen en nieren, lever en ingewanden, doch verzorgt ook bepaalde gebieden die voor de voortplanting zijn ingericht. Bij de vrouw ter plaatse waar de eicel gevoed en tot rijpheid gebracht wordt, bij den man die gebieden waar de mannelijke zaadcel gevoed en onderhouden wordt. En nu heeft de schepping het zóó geordend, dat in de eicel van de vrouw en de zaadcel van den man zijn vastgelegd de totale erfelijke eigenschappen van het individu, d.w.z.: alle geestelijke en lichamelijke krachten, ja zelfs het voor bepaalde ziekten vatbaar zijn, is terug te vinden in het microscopisch kleine eicelletje, dat eenmaal samengesmolten met de mannelijke spermatozoïd in wonderlijke ontwikkeling na zekeren tijd een nieuw individu oplevert.

Als wij nu spreken van bloedgebondenheid, dan omvat deze uitdrukking dus ook het heele wondere mysterie van het leven en de voortplanting, omdat ieder bij zijn geboorte bepaalde eigenschappen meekreeg (die wij bloedgebonden noemen) en die ontstaan zijn uit een samensmelting van de totale eigenschappen van den vader en de moeder. Want na de vereeniging van de eicel en het sperma heeft in de bevruchte cel dat zeer merkwaardige proces plaats, waarbij microscopisch kleine deelen zich opdeelen en weer vereenigen, waarna de bevruchte cel zich gaat ontwikkelen volgens vaste wetten tot een individu, dat bij den één met vreugde tegemoet gezien wordt en bij den ander te vondeling wordt gelegd in een wereld die gebroken heeft met alle goddelijke wetten. Zoo zien wij, dat in de bloedgebondenheid de wetten van de erfelijkheid een groote rol spelen. En wanneer wij in het dagelijksche leven zeggen: „Wat lijkt dié sprekend op zijn vader", dan erkennen wij tegelijk de wet der erfelijkheid, want uit het wondere, microscopisch kleine celletje, dat door het moederbloed gevoed en verzorgd wordt, is een individu ontstaan, dat sprekend op zijn vader lijkt, m.a.w. de eigenschappen der mannelijke zaadcel hebben in dit geval gedomineerd over de vrouwelijke eigenschappen, ook al heeft gedurende bepaalden tijd het vrouwelijke bloed het individu verzorgd, ja zelfs geheel doorstroomd. In de dierenwereld is een paring bekend tusschen paard en ezel: de muilezel, een halfslachtig wezen, geen paard, geen ezel en niet meer in staat om zijn soort voort te planten. Zoo ver is het niet bij den mensch. Een blanke gepaard met een kampongbewoner levert een geslachtelijk volwaardigen indo, die zich echter een g e s p l e t e n p e r s o o n l i j k h e i d voelt; eensdeels aangetrokken tot het germaansche ras, maar niet in staat ten volle daarin op te gaan of mee te leven.

Erfelijkheid is dus niet alleen lichamelijk beperkt, maar geldt ook voor de geestelijke eigenschappen. Tot een ras behooren nu alle individuen, die binnen een zekere variatiebreedte dezelfde kenmerkende eigenschappen bezitten. Deze individuen vatten wij tezamen in volksgemeenschappen, voor ieder waarvan wetten gelden, die voor een andere volksgemeenschap weer niet maatgevend zijn. Men denke hier eens aan Hitler's woord „National-Sozialismus ist keine Exportware". Al moge men dan niet in staat zijn om onder het microscoop joodsch bloed van arisch bloed te onderscheiden, toch zijn er wetten der erfelijkheid in de Schepping gelegd, die ons verplichten onze volksgemeenschap zuiver te houden van invloeden, die door rasmenging zouden kunnen ontstaan.

NU is er echter bij de erfelijkheidskwestie nog een andere zaak. Het uiteindelijke, nieuwe individu is niet alleen bepaald door een handeling, waaraan hij zijn ontstaan te danken heeft, zoodat hij automatisch met bepaalde vastgestelde eigenschappen zijn levensweg zou kunnen afloopen, neen, er is ook nog een factor, die invloed uitoefent, namelijk het milieu, de Umwelt. In welke omgeving iemand opgroeit, wie zijn vrienden zijn, enz. is van zeer grooten invloed, al kunnen wij ook aan de eenmaal gegeven erfmassa niets toe of af doen.

Zoo zien wij, dat in Duitschland uit de natuurlijke beschouwing der gegeven wetmatigheden een levensbeschouwing opkomt, die zeer nauw gebonden is aan ons individueele bestaan, maar tevens richtinggevend is voor het leven van de volkgemeenschap, waartoe wij behooren. En het program, dat de onbekende frontsoldaat uit den wereldoorlog voor zich en zijn kameraden opstelde, was dan ook niet alleen een program, voor welks verwezenlijking geleden en gestreden moest worden, maar tevens een program, gegrondvest op de levenswetten der Scheppingsnatuur. Als in dit program de rassenleer in klare, duidelijke lijnen vastgelegd wordt, dan is dat uiteindelijk een teruggrijpen naar den wortel van het zijn en een klaar onderkennen der wetmatigheden, die hier in dit ondermaansche gelden. En wie zich nu volgeling van dezen mensch Adolf Hitler wil noemen, m.a.w. wie nationaal-socialist wil zijn, heeft in de eerste plaats te erkennen de wetten van het ras en het bloed. Wie deze verwerpt, omdat daardoor mogelijk joden in den knel komen of moeilijkheden zouden kunnen rijzen met een of ander kerkelijk dogma, kan zich geen nationaal-socialist noemen.

Alle menschen zijn voor den Schepper niet gelijk. Zoo hij de humanistische gelijkheid aller menschen gewild had, dan had hij geen rassen geschapen. En wie nu nog beweren wil, dat een joodsche „politruk" der russische kommunistische revolutie gelijkwaardigheid zou bezitten met een Beethoven of Wagner of met iederen willekeurigen duitschen soldaat, die is niet te helpen. Zijn natuurlijk rasbewustzijn is totaal onderdrukt door een Umwelt van religieuze minderwaardigheidscomplexen. Voor een, die meent, dat deze wereld verdoemd is en er niet één te vinden is, die goed doet en wij neigen tot alle kwaad, voor zóó een is het misschien heerlijker zich te verlustigen in een mogelijke gouden lichtstad, een nieuw Jeruzalem, maar voor ons, die de wetten eener harde aardsche natuur-werkelijkheid onderkend hebben, is er maar één mogelijkheid en dat is de strijd. Wij nationaalsocialisten meenen, dat het er niet toe doet of de een gelooft in de roomsch-katholieke kerkleer en een ander in Zondag 30 der Heidelbergsche katechismus, waarin deze leer een vervloekte afgoderij genoemd wordt. Wij laten zulks over aan een ieders persoonlijk inzicht. Evenzoo is het fout, datgene wat de Paus in zijn encyclieken heeft te zeggen als nationaalsocialisme naar voren te brengen. Wie zooiets doet, zaait in het nationaalsocialisme de kiem der verdeeldheid. Daartegen heeft de

(Vervolg op pag. 12)

Joden-advertenties in de pers symboliseeren schrijnende contrasten van hede

WAAROM EEN HALFSLACHTIGE HOUDING TEGENOVER DE JODEN?

LANGEN tijd is in verschillende europeesche landen de pers afhankelijk geweest van haar adverteerders. Ook in Duitschland was dit tot 1933 het geval. Het waren vooral de groot-adverteerders, de joden, die op grond van hun overheerschende positie in het economisch leven de lakens uitdeelden en de richting van het blad konden bepalen. De directies der warenhuizen, die voor 1933 voor 90 % in joodsche handen waren, adverteerden voor tonnen gouds per jaar. Vooral in Berlijn waren het de joden: Wertheim, Tietz, Gerson, Grünfeld, Rosenheim e.a., die meestal ieder meer dan één volle pagina van een courant gebruikten voor hun reclame en natuurlijk niet gedoogden, dat de redacties dezer bladen er een eigen meening op na hielden. Had een hoofdredacteur den moed iets tegen het jodendom te ondernemen, dan was het blad ten doode opgeschreven. De joden-grootadverteerders gaven geen advertentiën meer ter plaatsing op, en het blad moest met verlies gaan werken.

Op deze wijze werd de geheele Berlijnsche pers gedwongen een permanente joodsch-vriendelijke houding aan te nemen, en waar de joodsche invloed eenmaal ingevreten was, woekerde hij steeds meer door. Hoe groot de invloed der joden was, blijkt uit hetgeen Adolf Hitler in „Mein Kampf" daarover zegt: „De verjoodsching van de pers beteekent een der grootste gevaren voor Duitschland." De joden waren wel zoo slim, niet alle bladen tegelijk te grijpen en deze voor 100 % te verjoodschen. Neen — een deel ervan trok zelfs te velde tegen het andere. De tactiek — een echt joodsche — van „verdeel en heersch" werd ook hier door de joden in toepassing gebracht.

Het Jodendom draagt de schuld van dezen oorlog en zal er dus ook voor moeten boeten!

DE joodsche invloed op de dagbladpers is niet van vandaag of gisteren.

In 1848 werd in de destijds voor een groot deel door joden bewoonde stad Frankfurt am Main reeds de Frankfurter Zeitung uitgegeven, die wel de oudste en grootste jodenkrant van Duitschland mocht genoemd worden. Onder het mom van zaken- en beursblad begon de eigenaar, de jood Sonnemann, in 1856 een ondergrondschen strijd tegen het Rijk, ja het werd zelfs een verdediger van de interessen der vijanden. Bismarck noemde destijds de Frankfurter Zeitung „een betaalde agent van Frankrijk". Toen Bismarck aftrad was dit blad dan ook vol wraakgevoelens en schreef: „Moge ook voor hem gelden, dat, wat verdwijnt, niet meer terugkomt". „Het volk zal den dag van Bismarcks ontslag, tot de dagen rekenen, die men met vreugde herdenkt." In 1878 had Bismarck in den Rijksdag verklaard, dat: „zulke lieden (de joden) zou het leven in Frankrijk en Engeland door de verachting der bevolking onmogelijk gemaakt worden." „Bij ons is dat niet het geval; bij ons dragen dergelijke joden 't hoofd brutaal omhoog; ja zij vinden zelfs verdedigers in den Rijksdag."

Ook het Berliner-Tageblatt heeft aan den ondergrondschen strijd tegen het Rijk mee gedaan. De jood Ruben Moses was er de oprichter van. Hij kwam van uit het Oosten Duitschland binnen en veranderde onmiddellijk zijn voornaam en naam in den duitsch klinkenden: Rudolf Mosse. Deze jood begon overal in Berlijn gelegenheden op te richten, waar de bevolking haar advertentiën kon brengen voor de destijds veel gelezen bladen Gartenlaube, Fliegende Blätter, Kladderadatsch, e.a. Deze advertentiebureaux waren iets nieuws voor Berlijn en de bevolking maakte er, omdat 't veel tijdsbesparing gaf, dankbaar gebruik van. De jood Moses had echter andere plannen. Hij wilde niet alleen de bemiddelaar zijn tusschen het publiek en den uitgever; neen, hij wilde zelf dit bedrijf gaan uitoefenen en daarmee invloed op het economisch en politieke leven krijgen. Bij de oprichting van het Berliner Tageblatt zond hij aan alle joden in Berlijn een prospectus, waarin hij mededeelde, dat zijn blad werd opgericht „ten bate van de belangen van het jodendom". Het bleef natuurlijk niet alleen bij deze uitgave. Ook de Berliner Morgenzeitung, Berliner Volkszeitung, 8 Uhr Abendblatt, e.a. werden door Moses uitgegeven. Vanzelfsprekend waren de joden de hoofdredacteuren en medewerkers. Hoe kon het anders! De joden Wolff, Pinner, Goldstein, Hamburger, Kempner (Alfred Kerr), Einstein, Hahn, Zucker, Hirsch, Frankfurter, Holländer, e.a. waren er de voornaamsten van. Zij en andere joden, die nog een heele serie bladen, door Moses uitgegeven, redigeerden, oefenden hun funesten invloed uit op het duitsche volk. Daarbij bleef het echter niet. Deze bladen werden over heel de wereld verspreid, zoodat ook buiten Duitschland de lezers werden besmet. De oplagen waren niet gering en Moses was ook niet de eenige joodsche uitgever van dagbladen en periodieken in Duitschland. Naast hem, was er nog de joden-familie Ullstein, die misschien nog meer haar joodschen invloed heeft doen gelden, dan Moses.

Ullstein gaf allereerst een krant uit, die iedere arbeider en vooral de vrouwen van het arbeidersgezin lazen. „De Berliner Morgenpost" had een oplaag van 570.000—680.000 exemplaren per dag en werd voor het grootste deel geredigeerd door joodsche schrijvers. De enorme oplaag moge het bewijs er voor zijn, dat de Berlijnsche bevolking door de joden inderdaad werd „verpest". In den volksmond werd dan ook gesproken van „de Mottenpest".

De Ullstein's waren echter niet tevreden met een daglad, dat alleen de arbeidersbevolking bereikte. Zij grepen naar een blad, dat door de betere standen werd gelezen en in niet-joodsche handen was. De tactiek van het niet-plaatsen van advertentiën door joden-firma's werd toegepast en op het oogenblik, dat de uitgever van de Vossische Zeitung „hoofdpijn" — zooals de jodenuitzuigers dit noemen — kreeg, namen de Ullstein's de krant over. De jood Bernhard, die sinds de machtsovername in Parijs het „Pariser Tageblatt" uitgaf, was er de leider van.

De lezer kan zich nu wel voorstellen, hoe groot de joodsche invloed in de pers in Duitschland is geweest; om er echter een volkomen beeld van te geven, volgt hier een lijstje met de namen der periodieken en de oplagen ervan.

Dagbladen:	
Berliner Morgenzeitung	78.000
Berliner Tageblatt	310.000
Berliner Volkszeitung	420.000
Acht-Uhr Abendblatt	170.000
Berliner Morgenpost	572.000
Vossische Zeitung	87.000
Berliner Alg. Zeitung	50.000
B. Z. am Mittag	160.000
Tempo	125.000
Weekbladen:	
Berliner Montagspost	171.000
Die Grüne Post	920.000
Berl. Ill. Zeitung	1750.000
Das Blatt der Hausfrau	36.000
Zeitbilder	80.000

Natuurlijk waren er veel meer periodieken dan de hier genoemde toch zal het den lezer duidelijk zijn, dat de joden-uitgevers en -schrijvers, bezig waren geheel Berlijn te verjoodschen. Zij werden daarbij trouw gesteund door de joden-grootadverteerders, waardoor de jodenpers voor de uitgevers rendabel bleef.

Intusschen werd in Berlijn een publieke opinie gefabriceerd, die vernietigend was voor het Duitsche Rijk. De joden-kapitalisten trokken door den enormen invloed van de pers aan de touwtjes en vormden een staat in den Staat.

Telt men nu nog bij de reeds genoemde getallen de zeer groote oplagen van de partijbladen, zooals het soc.-dem. blad „Vorwärts" en het communistische blad „Die rote Fahne" op, dan begrijpt men wel, hoe groot de invloed der joden was en hoe moeilijk het in den beginne voor de nationaal-socialisten daarin verandering te brengen.

TOEN Adolf Hitler de m… aan zich trok, war… in Duitschland … dagbladen, waarvan slechts 121 natio… socialistisch waren.

Het was dan ook een titanen… die tegen de joodsche overheers… moest worden begonnen.

De mannen, die dezen strijd … bonden, stonden aan de allere… vervolgingen bloot. Zij vonde… het volk, dat jarenlang door … joden-pers was bewerkt en bein… geen gehoor. Niets dan ver… making en ondank oogstten zij.

Doch zij hielden vol. Manne… Fritsch en Streicher stonden … vooraan. Zij hebben reeds tijd… jodenrepubliek herhaalde … gevangenisstraffen ondergaan. … dor Fritsch stichtte „Der Ha… en Streicher „Der Stürmer". … bladen werden in de geheele … bekend om hun strijd tegen de … Spoedig na de uitgave van … genoemde bladen verschenen … Duitschland meer, die den … strijd aanbonden en er toe hebb… gedragen, dat overal in de were… begin is gemaakt met de verni… der joodsche overheersching … Duitschland is aan deze ove… sching een einde gekomen. De … sche invloed is tot het uit… beperkt; aanwezige joden worde… nog slechts geduld. De jo… invloed op de pers is mitsdien e… eens verdwenen.

OOK in ons land zijn … joden thans geen gr… adverteerders m… die de richting van … blad bepalen. T… kan men niet zeg… dat onze pers van jodensmetten … is. Nog maar al te vaak versch… in dagbladen en periodieken pro… ten van den joodschen geest e… advertentiekolommen wemelen … wijls van joden-advertenties, die … de bladen klakkeloos zijn op… nomen.

In „*De Telegraaf*" van 26 Nov… ber b.v. staan annoces van de jo… S. de Leeuw, Waterlooplein, … Amsterdam; A. de Leeuw, Bezuid… hout 35, Den Haag; J. Lopes Card… Nieuwe Heerengracht 19, Ams… dam; Gebr. Buijtenkant, Ruy… straat, Amsterdam, Dias, Oude… Voorburgwal 246, Amsterdam.

In het „*Algemeen Handelsbl…* van 26 November adverteeren … de joden:

S. de Leeuw, Waterlooplein, A… sterdam en J. Lierens, Waterloopl… 93—97, Amsterdam.

De „*Cetem*" onder leiding … mejuffrouw E. H. ten Have, wor… niet alleen nog steeds gedrukt … de joden Joachimsthal en verke… door joden, ook joden-colporte… leuren bij joden-firma's om anno…

Zoo is b.v. Dias, O. Z. Voorbu… wal 246, een trouw adverteer… evenals de jood van „Een, twee, d… hier is Louis." Hij is de schoons… van den beruchten jood Cohen … de Gerard Doustraat, die bek… staat als de meest gemeene en ge… fineerde opkooper van meube… enz. bij „hoofdpijnlijders". D… uitzuiger adverteert nog geregeld … de Telegraaf.

HET JOODSCHE WEEKBLAD

JOODSE SCHOUWBURG
PLANTAGE MIDDENLAAN 24 — TELEFOON 51594
Dr. W. J. LEVIË presenteert onder artistieke leiding van RUDOLF NELSON
DE NIEUWE MUZIKALE NELSON-SHOW
HOLLANDS — DUITS
„Reislectu...
Teksten: HERBERT NELSON · Regie: KURT GERRON
HENRIETTE DAVIDS - Silvia Groh... · Kurt Gerron - Michel Gobets - Kur... · Herbert Sche...
Orkest: RUDOLF NELSON met zijn solisten: MAX COHEN, W. ULMANN, EDDIE DE JONG
De laatste vier voorstellingen: ZATERDAG 8 NOVEMBER
Prijzen der plaatsen: f 2.00, f 1.50, f 1.00 ... Plaatsen: Cassa Joodse Schouwburg ... Toegang alleen voor Joods publiek
VERWACHT: OP ZO...
DE NIEUWE M...
„Ha...

Hebreeu...
drukwerk is ...
Door ja... gebied, ... tegen ze... deeren. ... particulie... alle so... Hebr...

Gebouw „HANDWERKERS VRIENDENKRING" (groote zaal)
ROETERSSTRAAT 34-38 · TELEFOON 83824
TE BEREIKEN MET TRAMLIJNEN 3, 6, 7, 8, 9, 10, 11 en 14
Vanaf Zaterdag 8 November tot en met 14 November dagelijks (behalve Maandag en Vrijdagavond) 7.15 uur precies
ZONDAGMIDDAG 9 NOVEMBER GEEN VOORSTELLING
Presenteert HERBERT VAN BLOEME
de wereldbekende operette van EMMERICH KALMANN
Czardasvorstin
CABARET PRINSES
Frieda van Hessen, Jean du Bela, Bert van Dongen,
Deef Goubitz, J. Hamilton, Gaby May
MARION BLEENS, E. KRANT, P. H. VAN EENHES, LILY MUCHET, CLARA SPITS, BOB TROMPETTER, ELLEN DANBY, VISCHRAPER en vele anderen
Solo-Violist: Ab. BUYTEKANT — Muzikale leiding: OTTO HERZ
Technische leiding en regie: S. DICKSON
Prijzen der plaatsen: f 1.25, f 0.90, f 0.65, f 0.45 met inbegr. v. bel.
Woensdag, Zaterdag en Zondag Matinée 2.15 uur
Gelieve persoonsbewijzen mede te brengen
A.s. Zaterdagmiddag PREMIÈRE Matinée 2.15 uur
TOEGANG ALLEEN VOOR JOODSCH PUBLIEK!
FIETSENSTALLING AAN HET GEBOUW AANWEZIG

THEA...
PLANTAGE MIDDEN...
WILLY ROSEN
Als gast MAX EHRL...
„LUNA-P...
met Franz Engel, Liesl Frank, Cilly Wang, Willy ... O. Aurich, E. Ziegler, Mary Sim, Fr. Schick, H. Feith...
!! NIEUWE LIEDJES !! !! NIEUWE SCÈNEN !!
Wij beginnen precies 7.30 uur en eindigen de voorstelling om 9.30 uur, opdat U na afloop met de tram naar huis kunt
Woensdag, Zaterdag en Zondag matinée 2.30 u.
!! MAANDAG EN VRIJDAG GEEN VOORSTELLINGEN !!
NIEUW! NIEUW! NIEUW!
Populaire prijzen vanaf 70 ct. t.m. f 2.20
Komt precies op tijd (7.30 uur) 2½ UUR LACHEN!
!! ZATERDAG 8 November, 's middags 2.30 uur
Openbare Generale Repetitie!! ALLE PLAATSEN f 0.90!! !!
Plaatsbesprekken aanbevolen à 10 cent
Fietsenstalling aan het gebouw · Toegang alleen voor Joodsch publiek · Door de autoriteiten goedgekeurd

Am 21. Oktober fiel bei den Kämpfen vor Leningrad mein innigstgeliebter Mann, mein guter Papi, unser lieber Sohn, Schwiegersohn, Bruder, Schwager und Onkel
Gefreiter Walter Kraft
im Alter von 28 Jahren für seinen Führer u. ein freies Großdeutschland.
Dtm.-Hombruch-Großholthausen, den 11. November 1941.
In tiefer Trauer im Namen aller Angehörigen: Frau Emmy Kraft geb. Knappmann und Sohn Horst.

Nach Gottes hl. Willen starb am 11. Okt. den Heldentod im Osten unser unvergeßlicher, lieber Sohn, unser guter Bruder, Schwager, Onkel, Neffe, Vetter und Enkel
Gefreiter Heinz Quernheim
im blühenden Alter von 24 Jahren.
Dtm.-Hörde, den 12. Nov. 1941. Hörder Kampweg 25
In tiefer Trauer: Wwe. Maria Quernheim und Angehörige.

...d tegen ...n, onze

Mein über alles geliebter Mann, mein lieber, einziger Sohn, Bruder, Schwiegersohn, Schwager, Neffe und Vetter, der
//-Unterscharführer Fritz Zierfuß
✝ 16. 9. 1913 ✝ 27. 9. 1941
Inhaber des E. K. I. u. II. Klasset u. Inf.-Sturmabz. u. Ehrenzeich. starb im Osten für Führer und Vaterland. — In tiefer Trauer: Erika Zierfuß geb. Kryschak u. Angehörige.
C.-Rauxel 4 (St. Pölten N.-D.)
Tönnisheide 8.

Schmerzlich und unerwartet traf uns die Nachricht, daß unser lieber, unvergeßlicher Sohn, mein guter Bruder u. Schwager
Gefr. Edmund Geidies
am 8. Okt. im Kampf auf dem östl. Kriegsschauplatz erlittenen Verwundung erlegen ist.
Lütgendortmund, 12. Nov. 1941, Neu-Crengeldanz-Str. 6
In tiefer Trauer: Familie Fritz Geidies, Oberfeldw. W. Biermann und Frau Helene geb. Geidies.

Allen, die uns in unserem tiefen Schmerz beim Heldentode unseres lieben Sohnes und Bruders Helmut ...
161 46

Mein einziger, hoffnungsvoller Sohn, mein herzensguter Bruder, Enkel, Neffe und Vetter
Soldat Helmut Rohrmann
Schütze in einem Infanterie-Regt.

... geef... ken-nis, ... ouders te Holw... van de Waffen // bericht is gekomen, dat in het veldlazaret te Nowo Moskowsk d.d. 4 Zaaimaand '41 is gestorven onze kameraad
Edze van Weerden
// Anwärter
in den ouderdom van 20 jaar.
Voor onzen Leider en ons Vaderland heeft hij het hoogste offer gebracht. Wij zullen hem daarvoor steeds met eerbied gedenken.
De kringleider van kr. 90
R. Kuiper.

Als Gefreiter bij de Waffen-// Standarte „WESTLAND" is in den zwaren strijd aan het Oostfront aan zijne verwondingen overleden, onze innig geliefde Zoon en Broeder
WILLY SMEENK
in den ouderdom van 26 jaar.
Dat hij geheel vrijwillig zijn bloed gegeven heeft voor Leider, Volk en Vaderland, strekt hem tot eer, en is voor ons een groote troost.
Zutphen d. 3—11—1941.
De diepbedroefde Ouders en Broeders
H. SMEENK.
H. E. SMEENK geb. Quint
H. E. SMEENK
H. SMEENK Gefreiter b. d. Waffen-// Oostfront.

DAT IS DE SMARTELIJKE TEGENSTELLING VAN VANDAAG:
Terwijl onze jongens in den strijd voor een betere wereld hun leven veil hebben, amuseert het Jodendom zich in schouwburg en theater. Wij meenen, dat hier van ongehoorde wanverhoudingen sprake is.

In de „*Amsterdamsche Post*" van Vrijdag 28 November l.l. staan advertenties van de volgende joodsche zaken:
H. Swaab, 2e Oosterparkstr. 203; T. Nort, Gerard Douplein 21; J. Lierens, Waterlooplein 93; Abas, N.V., Prinsengracht 1051; S. Theeboom, Weesperstr. 7; P. Gort, Zwanenburgwal 45.

De „*Amsterdamsche Post*" heeft nog steeds geen antwoord gegeven op onze vraag, wie van de door ons genoemde adressen, die in het blad geadverteerd stonden, ariërs waren, en gaat rustig voort met dubieuse annonces te plaatsen, die het ras der adverteerders voor den lezer angstvallig verborgen houden.

Ook in de *Telegraaf* en het *Handelsblad* wordt geregeld een aantal advertenties opgenomen, die geen namen en/of adressen bevatten, maar die van joden afkomstig zijn. Familieadvertenties, waarin den Nederlanders de uitbreiding van het woestijnvolk wordt verkondigd, worden eveneens nog gaarne aanvaard.

Wij meenen, dat het vraagstuk der joodsche adverteerders om een spoedige oplossing vraagt. De aard der joden is nu eenmaal zoo, dat zij gaarne nationaalsocialist zouden worden, wanneer het hun was toegestaan en zij er aan konden verdienen. De jood vindt het dan ook niet in het minst in strijd met zijn eer in de pers van vandaag te adverteeren. Het is echter in strijd met ònze eer de Nederlandsche pers beschikbaar te stellen voor schreeuwerige joden-aankondigingen van welken aard ook. Het interesseert ons niet in het minst, dat Louis de hoogste prijzen geeft voor goud of bont, of dat Sara Cohen en Levie Augurkjesman verblijd zijn met een kleinen Sally. De Nederlandsche pers is er voor Nederlanders, te meer waar de joden een eigen, uitstekend orgaan bezitten.

Het spijt ons, dat de autoriteiten op dit gebied nog geen radicale maatregelen getroffen hebben. Het ligt, dunkt ons, op het gebied der volksvoorlichting de joodsche beïnvloeding van ons volk door middel van advertenties tegen te gaan. Wij verwachten dan ook, dat EEN ALGEMEEN VERBOD TOT HET OPNEMEN VAN DOOR JODEN OF JOODSCHE ZAKEN AANGEBODEN ADVERTENTIES VOOR DE GEHEELE NEDERLANDSCHE PERS zal worden uitgevaardigd. De momenteele situatie is een ergerlijke wantoestand. Wie beseft, welk een ontzettende schuld het jodendom door dezen oorlog op zich geladen heeft, zal niet aarzelen de SCHERPSTE maatregelen tegen de joden te eischen. Het beste germanenbloed vloeit om wille van de jodenhonden. Tusschen hen en ons ligt een onoverbrugbare kloof. Geen consideratie mag ten aanzien van het jodendom gen...n worden. Iedere halfheid, zac...d of laksheid is hier uit den booze, ieder medelijden is misplaatst: slechts het scherpste radicalisme kan een oplossing brengen.

Maandenlang wachten wij reeds op de doorvoering van de radicale jodenmaatregelen. Zij laten echter op zich wachten en ondertusschen gaan de heeren semieten rustig verder met het adverteeren in de nederlandsche pers, en de nederlandsche pers is wel zoo vriendelijk, of zij nu omgeschakeld heet of niet, de jiddische zwendelaankondigingen te plaatsen. Eenig initiatief van déze zijde mogen wij blijkbaar niet verwachten. Welnu, heeren in Den Haag, dan is het woord aan u! Gij voelt toch, dat hier ingegrepen moet worden? Gij voelt toch, hoe zich in dit joodsche adverradicaler." Doch in deze zaak vàlt niet te wachten. Er moet hier ingegrepen worden, waar maar in te grijpen valt. Er màg hier geen berusting optreden, geen laksheid, geen verrotting. Het volk moet niet kunnen zeggen: „De joden mogen nog steeds in den trein — of op de tram; de joden mogen nog steeds in arische zaken koopen; de joden mogen nog steeds adverteeren in de pers." En de joden mogen niet lachen in hun vuistje om die stomme goyim! Met de wetenschap voor oogen, dat de joden ons bloed willen en tegenover ons geen genade kennen, hebben wij den strijd met hen te strijden. Iedere nationaalsocialist moet van dàt besef doordrongen zijn.

Hoe groot is dan onze verwondering, wanneer wij zien, hoe het jodendom hier nog vertroeteld wordt, hoe hen de hand boven het hoofd wordt gehouden, hoe vrij zij nog zijn. Zij leven hier als de maden in het spek.

In het jodenblad, dat iederen Vrijdag bij Joachimsthal te Amsterdam uitkomt, kunt ge lezen, hoe zij zich in de hoofdstad des lands vermaken, liefst in *drie* schouwburgen tegelijk. En de joden-huisvrouwen, waarvan de roep uit gaat, dat zij te lui zijn om te werken, hebben in het laatste nummer van dit blad ± 300 advertenties geplaatst, waarin huispersoneel wordt gevraagd. Wij begrijpen, dat de duitsche autoriteiten den joden de gelegenheid willen

(Vervolg op pag. 12)

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

Het laat zich aanzien, dat het met zooveel ophef en propaganda aangekondigde Britsche offensief in Noord-Afrika, langzaam maar zeker doodloopt in het zand van de Marmarische woestijn. Waarmede dan het einde nadert van Engeland's schoonen droom — den zooveelsten! — om, opmarcheerend langs de kust van Afrika, tot aan, of tot in het Fransche gebied door te dringen en van dien kant af, opnieuw Europa te belagen. Reeds verloren de Britsche troepen, die, der traditie getrouw, in hoofdzaak bestaan uit Nieuw-Zeelandsche en Zuid-Afrikaansche eenheden, ten deele uitgerust met Amerikaansch materiaal, eenige pantserbrigades, eenige duizenden manschappen en eenige generaals, en al moge dan hun nog resteerende strijdkrachten generaal Rommel met z'n Duitsche en Italiaansche soldaten nog voor moeilijke en lastige problemen stellen, het eerste Britsche aanvalsdoel — de ontzetting van Tobroek — werd niet bereikt. Gezwegen de rest van de plannen!....

Voor „bondgenoot" Stalin, die in het verre Samara min of meer letterlijk in z'n hemd op hulp zit te wachten en die, gelijk zuster Anna, ook niets komen ziet, behalve dan de Duitsche troepen, welke de Sovjet-hoofdstad Moskou steeds gevaarlijker gaan bedreigen, kan deze tijding omtrent het „tweede Front" geen aangename boodschap zijn. Temeer waar de Duitsche troepen zoo kennelijk van plan zijn in Zuidelijke richting op te rukken, recht aan op het rijkste petroleumgebied ter wereld, den Kaukasus.

Na Curaçao is thans ook Suriname in handen van Amerika gespeeld. President Roosevelt, die zich in zijn politieke loopbaan reeds schuldig maakte aan bedrog, afpersing, bedreiging, diefstal, valschheid in geschrifte en brandstichting, treedt thans op als heler. Voorwaar een fraaie carrière....! En, oh schande: Nederlanders met prof. Gerbrandy aan 't hoofd, waren bereid bij dezen schurkenstreek als medeplichtigen hun hand- en spandiensten te bewijzen. Thans moeten wij dit alles helaas machteloos en daardoor daadloos aanzien. Echter zullen eens andere tijden aanbreken, waarde Uncle Sam, die thans den buit zoo gemakkelijk meent te kunnen binnenhalen!

In Washington overhandigde de Amerikaansche minister van Buitenlandsche Zaken, Hull, aan de aldaar vertoevende Japansche diplomatieke vertegenwoordigers Koeroesoe en Nomoera, de voorwaarden, waartegen zijn land — vermoedelijk tot het oogenblik, waarop de kansen gunstiger zijn dan op dit moment — bereid is den vrede in den Stillen Oceaan te bewaren. Japan zou dan moeten breken met de „as", het zou zijn troepen uit China moeten terugroepen en tenslotte zou het zijn handen van de Nanking-regeering moeten aftrekken.

Noch in de Ver. Staten, noch in Japan schijnt men op dit oogenblik veel hoop te koesteren, dat het mogelijk zal zijn uit de impasse te geraken, waarin de onderhandelingen tenslotte zijn gekomen. Blijkbaar beseft men in de V.S., dat het voor den buurman aan de overzijde van den Pacific onmogelijk zal zijn, deze „vredesvoorwaarden", die men eerder nà een verloren oorlog had mogen verwachten, te accepteeren, omdat het bestaan en de eer van het Japansche volk ermede gemoeid zijn. Omdat vrijheid van beweging in Azië, waar Amerika en Engeland slechts imperialistische en kapitalistische belangen najagen, voor het land van de rijzende zon een levenskwestie is.

Nog zijn de officieele onderhandelingen niet afgebroken — nog is de diplomatieke deur niet in het slot geworpen. Doch een reeks van feiten: koersdalingen op de Amerikaansche en Amsterdamsche effectenbeurzen, militaire voorzorgsmaatregelen in Nederlandsch Indië, in Thailand en in Britsch Indië, het terugtrekken van alle Amerikaansche troepen uit China en niet in het minst de plotselinge terugkeer van Roosevelt uit zijn vacantieverblijf, wijzen er maar al te duidelijk op, dat de kans, dat ook hier de stem van het kanon zal spreken, bedenkelijk groot geworden is.

BINNENLANDSCH OVERZICHT

Wij schrijven 1935. In Nederland staat een man op, die zegt: „... genooten! Duitschland's roep om levensruimte is rechtvaardig en ... De blijvende afsluiting van een volk van 90 millioen menschen van natuurlijke rijkdommen der wereld moet op den duur tot spanningen leiden, die op een oorlog uitloopen. Laten wij, als in zielenaantal ... Europeesch volk met een enorm koloniaal bezit een dapper voorbeeld stellen, en Duitschland ons Nieuw-Guinea aanbieden, of, onder ... verklaring ook zèlf een offer te willen brengen, tezamen met andere koloniale mogendheden een eerlijke poging ondernemen dit brandende wereldprobleem tot een oplossing te brengen."

Wat zou Nederland met dezen man hebben gedaan? De doodstraf hebben wij afgeschaft, maar ik geloof, dat zij weer even was ingevoerd om dezen „landverrader en verkwister van het erfdeel der vaderen, die papoea's heidensche Duitschers op hun dak wil sturen" een kopje kleiner te maken. En toch ware dit een vredesdaad geweest, die ons volk niet tot schande, maar tot eer zou hebben gestrekt.

Die vredesdaad is niet gesteld, want de man die wij hierboven aan het woord lieten, is niet opgestaan. Hij kon niet opstaan, omdat hij binnen den kortst mogelijken tijd was bezweken onder hoon en verdachtmaking: hij zou voor een betaalden spion en trekpop van Göbbels zijn uitgekreten, hij zou den s c h i j n tegen zich hebben gehad.

Anderhalve man en een paardekop zitten thans als „Nederlandsche emigrantenregeering in Londen. Zij noemen zich democraten, maar de mogelijkheid om het volk in levenskwesties te raadplegen is tengevolge van den oorlog uitgesloten. Dit is voor de emigrantenkliek echter geen bezwaar, om, onder aanvoering van den, door krankzinnigen haat tegen het nationaal-socialisme bezeten heer Gerbrandy, over Nederlandsch koloniaal gebied te beschikken, alsof het om een stukje weiland gaat, dat dit heerschap zijn particulier eigendom kan noemen.

Na eerst Curaçao te hebben verkwanseld, bood hij nu Suriname op een presenteerblaadje aan Amerika aan. Broeder Gerbrandy acht de bauxietmijnen van Suriname, die toevallig ook nog voor meer dan 60 % in de aluminumbehoeften van Amerika voorzien, bedreigd. De mop is te kostelijk om er niet eens hartelijk om te lachen! De eerste duitsche soldaat in de „buurt" van Suriname is door enkele duizenden kilometers water van de bauxietmijnen gescheiden, en of het zelfs Duitschland zou gelukken met duikbooten door.... oerwouden heen te varen, wagen wij te betwijfelen. Den heeren in Londen is echter geen enkel argument te dol; zij weten bovendien, dat hun gehoor in Nederland met de gewilligheid van gehypnotiseerden analphabeet ook den grootsten kolder gewillig slikt. Tusschen „worteltje boven", een lucifer als symbool van „kop-op", een bedreiging van Suriname, plus een Nederlandsch legioen in ... land, dat niet naar Suriname kan worden gezonden, omdat het ... schikking moet blijven voor de „bevrijding" van het Vaderland, ... eindelijk niet zoo'n groot verschil, omdat het tenslotte allemaal ... tisme is.

Ondertusschen zouden wij eens willen weten, hoe de heer Gerbrandy, die zoo hoog van den toren blaast over de vrijwillige en ... dwongen samenwerking met Amerika in deze aangelegenheid, dan een v e r z e t tegen het Yankee-imperialisme had gedacht! Wij vinden het n.l. zeer merkwaardig, dat terwijl de inkt van de handteekening van Zijne Excellentie, waarmede hij het uitplunderen van de bauxietmijnen bekrachtigde, nog niet droog was, de amerikaansche troepen reeds door de straten van Paramaribo slenterden.

De heer Gerbrandy lijkt ons een matelooze naïeveling, of een totale leugenaar en oplichter. ... heel de angelsaksische geschiedenis, die van plompe roofoverval aan elkaar hangt en ook ... maal toe met Nederlandsch bloed geschreven is, drijft den spot met het belachelijke sprookje, dat Amerika ons Suriname alleen maar in „bescherming" heeft genomen, ... den oorlog weer terug zal geven. Neen, heeren in Londen en Washington, wij zullen het komen ...

HET NIEUWS VAN DE WEEK

27 NOVEMBER — O.K.W.: In Noord-Afrika behalen de Duitsch-Italiaansche afdeelingen succes; Britsche uitvallen uit Tobroek afgeslagen; zware verliezen der Britsche pantserbrigades. In het Oosten worden nieuwe vorderingen gemaakt in den Noordelijken en den centralen sector. — It. w.m.b.: Sidi Omar (N.-Afrika) op de Britten heroverd. — De Japansche ambassadeurs te Washington ontvangen de nota der Ver. Staten. — Strijdkrachten der Ver. Staten te Paramaribo aangekomen. — Hitler ontvangt de buitenlandsche staatslieden te Berlijn. — Dertien gewonden bij treinbotsing te Gouda.

28 NOVEMBER — O.K.W.: Sovjet-aanvallen bij Rostov en in de bocht van de Donets afgeslagen. Van 16 tot 21 Nov. 168 bolsjewistische vliegtuigen vernietigd. — It. w.m.b.: De strijd te Gondar wordt gestaakt. — Spanning in het Verre Oosten; militaire maatregelen van Thailand — Engelsche luchtaanval op Maastricht; 21 dooden en ruim 100 gewonden.

29 NOVEMBER — O.K.W.: Nieuwe vorderingen in de richting Moskou. — Toenemende spanning in het Verre Oosten; Amerikaansche troepen uit China teruggetrokken op de Philippijnen.

30 NOVEMBER — O.K.W.: Wolokolamsk, 50 km. Noordwestelijk van Moskou veroverd; Te Rostov vergeldingsmaatregelen tegen franc-tireurs en ontruiming van de binnenstad; bloedige Sovjet-verliezen aan de Donets en bij Rostov. — It. w.m.b.: Britsche aanvallen in Noord-Afrika afgeslagen; generaal Karges met 1000 manschappen gevangen genomen.

1 DECEMBER — O.K.W.: Voortgezette opmarsch in de richting Moskou. — It. w.m.b.: In Noord-Afrika plaatselijke activiteit van pantserafdeelingen. — Verder toenemende spanning in het Verre Oosten; Pres. Roosevelt breekt vacantieverblijf te Warmsprings af; militaire maatregelen van Japan, Ned.-Indië, Britsch-Indië; speciale zittingen van het Japansche kabinet en het Australische oorlogskabinet.

2 DECEMBER — O.K.W.: Tot dusver 9000 gevangenen, waaronder drie generaals bij Tobroek; 814 Engelsche pantserwagens en 127 vliegtuigen vernietigd; in November 231.870 br. t. tot zinken gebracht. — It. w.m.b.: Kruiser van 5.220 br. t. voor Tobroek tot zinken gebracht. — Petain en Darlan hebben een onderhoud met rijksmaarschalk Goering. — Uiterst gespannen toestand in het Verre Oosten; in Ned. Indië de staat van beleg afgekondigd; Nederlandsche en Engelsche schepen verlaten de Japansche wateren. — Rede van rijksminister Goebbels te Berlijn. — In Nederland vestigingsverbod voor detailzaken en ambachten.

3 DECEMBER — O.K.W.: Verdere terreinwinst voor Moskou. De Duitsche hulpkruiser „Cormoran" vernietigt voor de Australische kust den Australischen kruiser Sydney (6830 t.) waarbij alle opvarenden (615 omkomen. De „Cormoran' zinkt door haar beschadigingen; een groot deel der bemanning bereikt veilig de kust. Het gros van een voor Tobroek ingesloten Nieuw-Zeelandsche divisie vernietigd en gevangen genomen. — Roosevelt vraagt Japan welk oogmerk het heeft met het zenden van meer troepen naar Indo-China.

RITUEELE MOORDEN

SLACHTOFFERS VAN DEN JOODSCHEN BLOEDDORST

OVERAL, waar joden zich sedert langeren tijd binnen een niet-joodsche geschap ophielden, werd de beschuldiging tegen hen uit, dat zij zich schuldig maakten aan moorden, veelal op niet-joodsche kinderen of jeugdige personen gepleegd — somtijds zelfs ook op oudere, ja bejaarde personen — met het doel om het bloed dier slachtoffers bij bepaalde godsdienstige gebruiken aan te wenden ter eere van den joodschen god Jahweh.

Aanleiding tot deze verdenking werd gevonden in verschillende plaatsen van het Oude Testament en in den Talmoed, waar dergelijke offers vermeld worden.

Vanzelfsprekend werden die beschuldigingen door het jodendom hardnekkig ontkend, maar even hardnekkig keerden deze klachten in den loop der eeuwen in de meest verschillende landen terug en gaven dan veelal aanleiding tot heftige wraaknemingen van de verontwaardigde bevolking op het jodendom. Deze „pogroms" hebben niet alleen in Oost-Europa, maar evenzeer in de Middeleeuwen in de overige europeesche landen plaats gevonden, en zij hebben niettegenstaande alle pogingen van het jodendom tot onderdrukking van geschriften over deze „ritueele moorden" toch tot een vrij uitvoerige literatuur aanleiding gegeven.

In een der vroeger (4 Oct. '41) verschenen artikelen is reeds het werk van Ljutostanski „Die Juden in Russland" vermeld, in het tweede deel waarvan niet minder dan 144 ritueele moorden vermeld zijn, veelal met de uitkomsten der gerechtelijke behandeling. In een nieuwer, minder uitgebreid werkje van Gerhard Utikal „Der jüdische Ritualmord" vindt men naast de uitvoerige uiteenzetting van eenige gerechtelijke ritueele moordprocessen een lijst van 27 grootere en kleinere werkjes over dit onderwerp. Ottokar Stauf von der March geeft in „Der Ritualmord" een tijdtafel van 112 ritueele moorden, in Frankrijk, Duitschland, Engeland, Spanje, Zwitserland, Italië, Hongarije, Polen, Rusland, Griekenland, Voor-Azië begaan, waarvan 38 in de 19e eeuw.

Het is hoogstwaarschijnlijk, dat, waar tot in den laatsten tijd, ook hier te lande tal van jonge meisjes spoorloos verdwenen zijn, een aantal daarvan slachtoffer van ritueele moorden is geworden, voor zoo verre niet ontvoering naar den vreemde als blanke slavinnen in het spel is geweest. Maar ook deze vorm van handel is voor een overgroot deel in joodsche handen (men zie daarover het artikeltje „Blanke Slavinnen") en de vraag rijst onwillekeurig, of de crimineele politie in alle landen wel voldoende aandacht aan deze beide mogelijkheden heeft kunnen schenken en heeft geschonken.

Bij het onderzoek naar het plaatsgrijpen van ritueele moorden hebben twee factoren een belangrijke rol gespeeld: Een eerste vraag is, of bepaalde karaktertrekken en uitingen der joden op de aanwezigheid van een bijzondere wreedheid wijzen..

Allermeest wijst daarop de felle haat tegen al het niet-joodsche, die door gezaghebbende joodsche schrijvers ten volle erkend is. Enkele citaten uit hun geschriften mogen hiertoe volstaan.

Cheskel zwi Klötzel schreef in 1912 in het tijdschrift „Janus" Nr. 2, blz. 59, in een artikel met den titel „Das grosse jüdische Hassen":

....„Niets is in mij zoo levendig, als de overtuiging dat, als er iets is, dat alle joden ter wereld vereenigt, het die verheven haat (tegen de niet-joden) is.... Men noemt ons een gevaar voor het Deutschtum; zeker zijn wij dat, evenals het Deutschtum een gevaar voor het jodendom is.... Aan het feit, dat een krachtig jodendom een gevaar is voor al wat niet joodsch is, valt niet te tornen. Alle pogingen van zekere joodsche kringen [1]) om het tegendeel te bewijzen, moeten even laf als komisch genoemd worden en daarbij nog dubbel zoo verlogen als laf en komisch...."

Dat die haat zoo ver kan gaan, dat hij aanleiding geeft tot misdaden tegen de niet-joden, is in den loop der geschiedenis tallooze malen bewezen. Men denke slechts aan den moord op 75.000 Perzen door de joden gepleegd, in het boek Esther beschreven, die nog steeds jaarlijks bij het Purim-feest wordt gevierd, en aan de moorden op Cyprus en in Voor-Azië aan Grieken en andere andersdenkenden begaan, die in Mommsen's Römische Geschichte vermeld zijn. Ook de moorden door joden op menigen vorst of hooggeplaatst ambtenaar gepleegd, mogen niet vergeten worden. (Zie o.a. Fleischhauer „Gutachen zum Berner Prozess" en „De Misthoorn" van 1 Januari '39, alsook Weber's „Weltgeschichte").

Karel de Kale, eerste koning der Westfranken, is in 877 door zijn joodschen lijfarts vergiftigd;

Hendrik III van Castilië werd in 1406 door zijn joodschen lijfarts Meir Alguades vermoord;

Joachim II van Brandenburg in 1571 vergiftigd door zijn joodschen lijfarts Jonas;

Tsaar Nicolaas I van Rusland in 1855 idem door zijn gedoopten joodschen lijfarts Mandt;

Graaf Latour, oostenrijksch minister van oorlog, op 6 Oct. 1848 door 3 joden aan een lantaarnpaal opgehangen (Weber IV, blz. 314);

Tsaar Alexander II van Rusland in 1881 door een joodsch complot doodgeschoten;

President der V.S. James Garfield onderging te Washington door den jood Charles Guiteau in 1881 hetzelfde lot;

Tsaar Alexander III van Rusland stierf in 1894 door vergif van zijn lijfarts, den gedoopten jood Zacharin;

President der V.S. Mac Kinley werd in 1901 door den joodschen anarchist Leon Caolgoss (alias Frank Niemann) neergeschoten;

De russische Minister Stolypin in 1911 door den jood Bogrow in den schouwburg te Kiew door een kogel gedood;

De oostenrijksche troonopvolger Franz Ferdinand in 1914 door een bom, geworpen door den jood Gavrilo Princip, gedood, evenzoo de socialistenleider Jean Jaurès door een revolverschot van den jood Villain, enz. enz.

We staken hier onze opsomming maar, hoewel ieder de moorden op de nationaal-socialisten Wilhelm Gustloff en Ernst vom Rath door de joden David Frankfurter te Davos en Grynszpan te Parijs gepleegd, met ettelijke andere van dezelfde soort, nog versch in het geheugen liggen.

Maar ook voor openlijke aansporing tot moord deinst het jodendom niet terug.

Zoo kon men in „De Vrijzinnig-Demokraat" van 29 Febr. 1936 in een artikel, getiteld „De Moord van Davos", van de hand van den jood Mr. L. G. van Dam, lezen:

„En hoevele menschen zouden hun leven niet te danken hebben gehad aan den man, die in September 1935 (vóór het uitbreken van het abessijnsche conflict — Red. M.) Mussolini zou hebben doodgeschoten? Laten we alle dogmatiek vermijden met betrekking tot het verbod om te dooden. Niet elke politieke moord is gemeen, brutaal en een misdaad. Wilhelm Tell wordt terecht in het democratische Zwitserland vereerd en wat den man betreft, die Hitler doodschiet, wanneer hij dit

[1]) *Bedoeld zijn orthodox-joodsche en vooral rabbinale kringen — Red. M.J.*

BLANKE SLAVINNEN

ANTWERPEN. — Eenigen tijd geleden kwamen hier bij herhaling klachten in, dat de Joodsche en Christenmeisjes plotseling waren verdwenen, zonder dat het de politie mocht gelukken eenig spoor hunner verblijfplaats te ontdekken. De laatste week waren nog klachten ingediend o.a. door den voorzitter eener Joodsche weldadigheidsvereeniging door de ouders van de twee Poolsche meisjes, die eveneens op geheimzinnige wijze verdwenen waren.

Doch er is een spreekwoord, dat zegt: „De kruik gaat zoolang te water, totdat zij breekt" en gelukkig heeten wij het, dat die woorden ook in deze onderhavige zaak, bewaarheid zijn. De politie te Frankfort a.d. Main had de verdwijning gesignaleerd van een joodsch meisje aldaar, dat vermoedelijk via Antwerpen per boot naar Amerika vervoerd was, voorts werd kennis gegeven, dat bij een huiszoeking, aldaar plaats gehad, een belangrijke correspondentie in beslag was genomen, waaruit scheen te blijken, dat te Antwerpen medeplichtigen verblijf hielden. Op last van de Justitie werd een streng onderzoek geopend, hetwelk een goed resultaat had.

Al de betrokken personen, *Oostenrijksche en Roemeensche geloofsgenooten, waarvan enkele sedert jaren hier gevestigd waren en den hoofdpersonen hier in het centrum der stad een groot magazijn openhielden,* hadden zich toegelegd op den zoogenaamden *handel in blanke slavinnen.*

De politie heeft bij de verschillende huiszoekingen beslag gelegd op een uitgebreide briefwisseling in alle talen geschreven en welke door hun agenten, verblijvende in *Amerika, Canada, Argentinië* en in andere deelen der wereld gezonden waren, o.a. werden telegrammen gevonden, die aan overseining Frs. 1000 en ansichtkaarten uit New-York, waarin door de agenten, die nog voor eenige maanden hier verblijf hadden, gevraagd wordt, of de „collis" reeds afgezonden zijn; deze individuen bedoelden hiermede of de meisjes reeds vertrokken waren.

De officier van Justitie heeft tegen een zestal dezer handelaren bevel tot gevangenneming uitgevaardigd en de signalementen in alle richtingen verzonden. Vrijdag kwam uit Napels het bericht, dat aldaar aan boord van het stoomschip „Friedrich der Grosse", te Antwerpen vertrokken met bestemming voor Australië, door de politie een 18-jarig meisje was aangetroffen in gezelschap van iemand, die, naar zij mededeelde, haar een groote betrekking te Sidney had bezorgd.

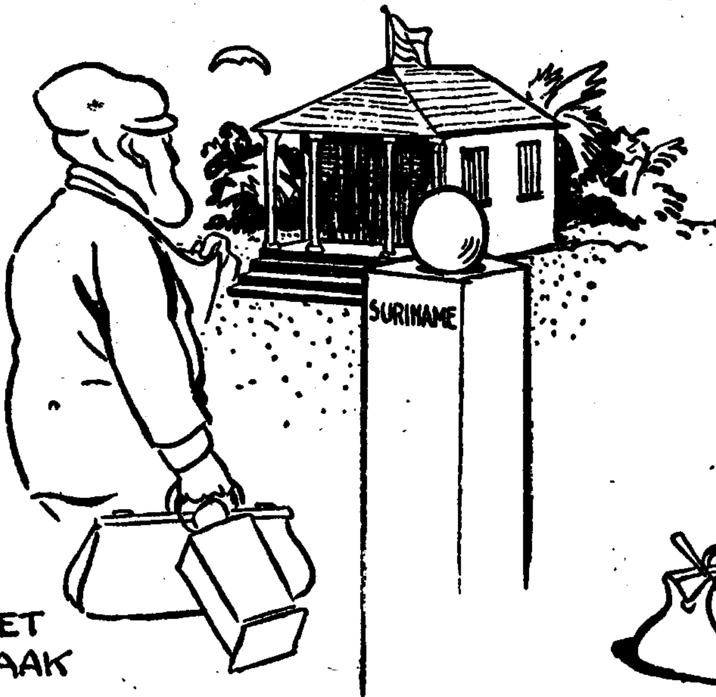
De ontvoerder is, ter beschikking van het Parket te Antwerpen, te Napels gedetineerd, terwijl het meisje per eerste gelegenheid naar Antwerpen wordt teruggevoerd. Het is te hopen, dat het de Justitie moge gelukken al de leden dezer beruchte bende met den wortel uit te roeien, want dergelijke zaken geven zoo spoedig den weg aan om rischoes (jodenhaat) te veroorzaken.

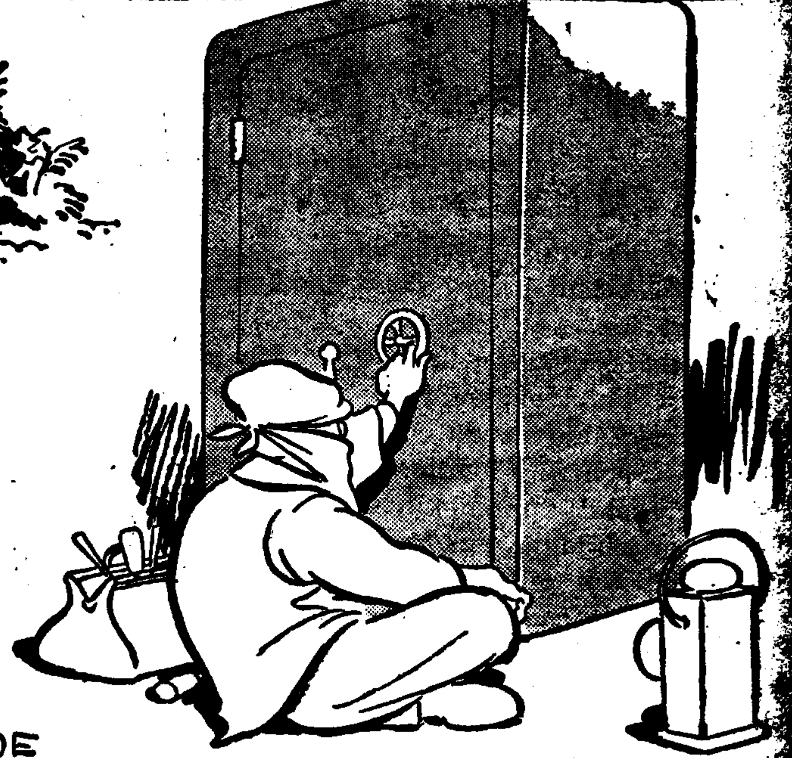
Veritas.

Men ziet het, deze joodsche Veritas (= waarheid) maakt zich niet druk om de ongelukkige meisjes, nog wel van zijn eigen ras, die tot een ellendig leven bestemd werden, een leven, dat altijd eindigt met armoede en geslachtsziekte. Geen woord van medelijden; hij hoopt alleen, dat de bende onschadelijk gemaakt wordt om rischoes te voorkomen.

Uit het Nieuw Israëlitisch Weekblad van Vrijdag 14 Februari 1913. No. 37.

DE BEZETTING VAN SURINAME...

doet op het juiste oogenblik, ben ik bereid hem te eeren."

Een dergelijke joodsche haat, een direct onomwonden aanhitsing tot moord op een bevriend staatshoofd, werd door de nederlandsche demokratische regeering ongestraft doorgelaten.[2])

Een tweede vraag, die bij de beoordeeling van het voorkomen van ritueele moorden een rol kan spelen, is de volgende: Kan een grond voor het plegen van zoodanige misdaden tegen de algemeen geldende niet-joodsche moraal, in de heilige boeken van het jodendom, het Oude Testament (de joodsche wet) en den Talmoed gevonden worden?

Deze vraag is door verschillende niet-joodsche geleerden, theologen en anderen, onderzocht, waarvan we hier alleen het zeer objectief geschreven werkje van den zeer deskundigen Dr. Erich Bischoff „Das Blut im jüdischen Schrifttum und Brauch" vermelden (Leipzig 1929).

Als godsdienstige grond voor het gebruik van bloed komt dan in de eerste plaats het plengen van offers aan den joodschen god in aanmerking, en de vraag in verband met de ritueele moorden is dus, of in de joodsche wet en in den Talmoed van het brengen van menschenoffers aan Jahwèh wordt gesproken. Weliswaar wordt in het oude boek Mozes hoofdstuk 18, vers 21 en hoofdstuk 20, vers 2, het verbod gevonden, aan den Moloch israëlitische kinderen als brandoffer te brengen, maar evenzeer staat vast, dat de Israëlieten in Egypte de eerstgeborenen aan den Moloch of aan Jahwèh hebben geofferd en ook onder koning Ahas werd dit verboden gebruik op verschillende plaatsen weer ingevoerd.[3])

Het meest bekend is het offer, door den aartsvader Abraham aan Jahwèh gebracht door de slachting van zijn zoon Isaak (1. Mozes hoofdstuk 22, vers 1—10 en 16 en vlg.). Waarschijnlijk is, dat de verzen 11—15 later ingevoegd zijn, en dat Abraham Isaak wel degelijk als offer heeft gebracht, zooals uit vers 16—19 valt te lezen, waar men vindt: „Ik zweer bij Mijzelven, spreekt de Heere: daarom, dat gij deze zaak gedaan hebt en mij uwen zoon, uw eenigen niet onthouden hebt; voorzeker zal Ik u grootelijks zegenen en uw zaad zeer vermenigvuldigen als de sterren des hemels en als het zand aan den oever der zee" ....En in uwen zade zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien ge mijner stem gehoorzaam geweest zijt". In vers 19 volgt dan „Toen keerde Abraham — dus zonder Isaak — weder tot zijne jongens".

Aldus valt dan ook te lezen in den Thargum, een arameesche vertaling van het O. T.

Ook wordt in het O. T. gevonden, dat de „richter" Jehpta (boek „Richteren" 11:30 en vlg.) zijn volwassen dochter overeenkomstig een door hem gedane gelofte als brandoffer aan Jahwèh offerde, en deze menschenoffers werden ook door den talmoedist, den rabbijn Jonathan ben Eleasar volgens het traktaat Thaanith 4a als zoodanig erkend.[4])

Dat dierenoffers bij den israëlitischen godsdienstigen ritus zeer gewoon waren, blijkt uit tal van plaatsen in het O. T., maar ook uit den zoogenaamden Kappores-haan, die op den avond vóór den grooten Verzoendag, d.i. bij het begin van het verzoenfeest, werd geslacht. De symbolische beteekenis daarvan zou volgens den in de eerste helft der 14e eeuw in Spanje levenden rabbijn Jakob ben Ascher, de volgende zijn:

De haan (of hen) dient als plaatsvervanger voor den zondigen mensch, hetgeen van te grooter beteekenis is, omdat het Hebreeuwsche „gèber" zoowel haan als man kan beteekenen.

Het slachten op ritueele wijze [5]) heeft plaats na het uitspreken van een gebed door den gemeente-voorbidder.

Hoezeer zelfs ook deze godsdienstige ceremonie dienst kan doen om den joodschen haat tegen het joodsch-vijandige tot uitdrukking te brengen, toont het feit, dat nog voor het begin van den eersten wereldoorlog 1913 in Polen door het jodendom nieuwjaarskaarten in omloop werden gebracht met de beeltenis van den Tsaar als Kappores-haan. Hetzelfde geschiedde in Sept. 1933 met Hitler's beeltenis.

Voor een uitvoerige beschrijving van verschillende ritueele moordprocessen moeten we belangstellenden naar de bovengenoemde werken verwijzen. Enkele bijzonderheden, die zich bij een drietal daarvan hebben voorgedaan en die in staat zijn om op die moorden en de houding van het wereldjodendom een veelbeteekenend licht te doen vallen, zullen we in het volgende nog vermelden.

Allereerst dan komt in aa king de ritueele moord, in 18 pleegd op de 19-jarige modist nes Hruza in het Brezinabosch Polna in Bohemen. Bij de gere lijke behandeling, waarbij ze zwarende omstandigheden voo jood Leopold Hülsner aan het kwamen, beproefde het joden Agnes' moeder en broeder moord in de schoenen te schu wat echter bij het gerecht ge gang vond. Opvallend joods zind was echter de met het onderzoek belaste rechter Dr. senbach, die onafgebroken de der joden op alle mogelijke w steunde. Ook was opvallend, de hoogleeraar in de philosoph de sociologie aan de Praagsche versiteit, de latere Tsjechoslo sche president Masaryk, zich a zijde der joden plaatste, mond en ook schriftelijk door middel artikelen in zijn blad „Athen Wonderlijk was dit overigens aangezien Masaryk als onecht van een duitsche vrouw e jood, zijn joodsche bloed nie verloochenen. Bovendien was saryk met een amerikaansche uit het geslacht Garguille ge

Het met groote nauwgezethe voerde proces eindigde met de oordeeling van Hülsner met meene stemmen. Het jodendom echter nog te bereiken, dat h heele proces nog eens aan he deel van een nieuwe jury te werd onderworpen, die echter de doodsstraf over Hülsner sprak. Door de voortgezette van het jodendom werd deze venslange gevangenisstraf derd en in 1918 werd Hülsn aandrang der joden door den als President in Praag optred Masaryk in vrijheid gesteld.

Een ander merkwaardig werd gevoerd naar aanleidin den moord op het 14-jarige meisje Ester Solymosi in de goge te Tisza-Eszlar (Hongari

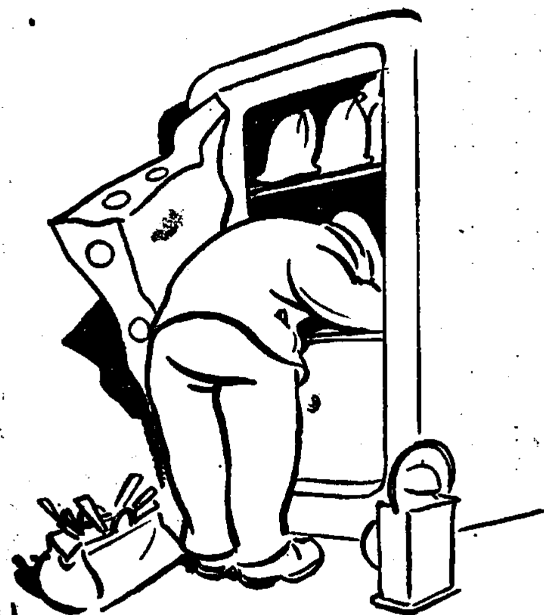
---

[2]) Ook de vorige uitgever van den anti-semitischen „Weltdienst", de overste b. d. Ulrich Fleischhauer, werd na zijn in Bern gehouden pleidooien omtrent de echtheid der „Protokollen van Sion" door het jodendom met den dood bedreigd.

[3]) Bischoff, blz. 102.

[4]) Bischoff blz. 105.

[5]) D.i. door het doorsnijde den hoofdslagader en het d laten doodbloeden bij vol b zijn van het dier. — Red. M.

....MOET DOOR NEDERLAND BETAALD WORDEN

pleegd, dat na een nauwgezet onderzoek eindigde met de veroordeeling in 1883 door het gerecht te Nyiregyhasa van den jood Salomo Schwarz en vier joodsche medeplichtigen. Niettegenstaande een aantal zeer geloofwaardige bezwarende getuigenissen — daaronder die van den 15-jarigen Moritz Scharf, die het geheele misdrijf van buiten af door het sleutelgat der synagoge had gezien — werden de schuldigen door den officier van justitie en de jury vrijgesproken, waarbij werd aangenomen, dat het meisje in de nabijzijnde rivier was verdronken.

Om dit resultaat te bereiken, had het jodendom het lijk van een — medisch vastgestelde 20-jarige — vrouw aan den oever der rivier nabij de synagoge gelegd. Maar 10 November verklaarde de hongaarsche minister-president Graaf Andrassy in een gesprek met Prins Alois van Lichtenstein, dat er geen twijfel aan bestond, of men had in het geval Ester Solymosi met een rituelen moord te doen gehad. De uitspraak der jury was echter het gevolg geweest van een telegram van den weenschen joodschen bankier Rothschild aan den hongaarschen minister van financiën gericht, waarin Rothschild de vrijspraak der joden eischte. Zoo niet, dan zou hij de in zwaren financieelen nood verkeerende hongaarsche regeering in den steek laten. In het andere geval zou hij die regeering een bedrag van 2¼ millioen gulden schenken!!

Een derde niet minder opzienbarend ritueel moordproces betrof den gewelddadigen dood van de Capucijner pater Thomas in 1840 te Damascus. Deze geestelijke toch, die zich niet alleen als zielsverzorger, maar ook als arts in wijden kring een grooten naam had verworven, verdween 5 Februari 1840 geheel onverwacht van het tooneel der levenden. Op dien dag was hij bij een joodsch kind geroepen om het in te enten, maar aangezien hij het kind te ziek daarvoor achtte, verliet hij weer om naar huis te gaan, waarbij zijn weg hem voerde langs het huis van een bevrienden en algemeen gezienen vromen jood David Harari. Deze noodigde den pater uit, binnen te komen, waar hij twee breeders en een oom van David aa...of met nog twee andere, geziene joden.

Op 6 Februari ging het volk als naar gewoonte naar de kerk, om den pater de mis te zien en te hooren opdragen, maar deze verscheen niet, en daar er ook reeds te voren christenen in die wijk spoorloos verdwenen waren, maakte zich een groote onrust van het volk meester, met het gevolg, dat een aanklacht bij het gerecht werd ingediend tegen de joden wegens moord op den pater bedreven.

De fransche consul, de Ratti Mentoni, was de eerste Europeaan, die zich voor dit ernstige voorval interesseerde, en een ernstig onderzoek vorderde, waarbij de overblijfselen van het gruwelijk verminkte lijk van den pater, door een confrontatie met eenige joden uit de nabuurschap, in een riool aldaar werd gevonden. De turksche overheid en de overige europeesche consuls werden in de zaak gemoeid en 10 joden, waaronder twee rabbijnen, werden door het gerecht schuldig bevonden en ter dood veroordeeld. Wegens moord, op den huisknecht van den pater gepleegd, werd tevens over nog acht andere joden de doodstraf uitgesproken. Vier dezer veroordeelden werden wegens belangrijke voor het gerecht gedane onthullingen begenadigd.

De fransche consul wist echter gedaan te krijgen, dat het geheele geval nog ter bevestiging werd opgezonden aan den opperbevelhebber der Turksche troepen in Syrië, Ibrahim Pascha. Dit uitstel redde den veroordeelden het leven.

Want intusschen was de geheele zaak ter kennis gekomen van de joden-vrijmetselaars Isaac Adolphe Crémieux (later minister van justitie in Frankrijk) en Moses Montefiore, Pear of England en burgemeester van de Londensche City. Deze beiden spoedden zich in 1845 naar den vice-koning van Egypte Mehemet Ali, waaronder Syrië met Damascus ressorteerde. Met goud wisten deze joden te bewerken, dat een revisie van het vonnis zou plaats hebben — van een genadeschenking wilden de joden n.l. niets weten, daar dan de schuld van het jodendom bleef vaststaan.

Mehemet Ali echter vond het beter de zaak te beëindigen door het volgende merkwaardige decreet:

„Op verzoek van de heeren Moses Montefiore en Isaac Crémieux, die als afgezanten der europeesche belijders van het Mozaïsme tot ons zijn gekomen, zijn wij tot het inzicht gekomen, dat zij de invrijheidsstelling en de bescherming begeeren van de Hebraeërs, die in arrest of voortvluchtig zijn in verband met de rechtszaak die in de maand Zithidie 1255 (turksche tijdrekening — Red. M.) te Damascus berecht is, de verdwijning van pater Thomas en diens huisknecht Ibrahim Amarah betreffende. En aangezien het wegens het groote aantal joden in Damascus niet raadzaam zou zijn dit verzoek te weigeren, bevelen wij de invrijheidsstelling der gevangenen, terwijl de gevluchten kunnen terugkeeren.”

Het gebeente van den apostolischen missionaris P. Thomas — dat in het riool was gevonden, werd later op het Capucijner kerkhof bijgezet en met een grafsteen gedekt, met een opschrift in het Arabisch en het Italiaansch, dat den moord vermeldt. Dit monument bestaat heden nog, als blijvend aandenken aan een der ernstigste ritueele moorden.

Verhuur van gemeentewoningen aan joden

Aan het Frederiksplein te Amsterdam, links en rechts van de schutting, die het terrein van het voormalige Paleis voor Volksvlijt begrenst, staan enkele huizen, die het eigendom der gemeente Amsterdam zijn. De vroegere bewoners hebben ze moeten ontruimen, omdat zij gesloopt zullen worden. Nu de bouw van het nieuwe stadhuis is vertraagd, staan de bovenhuizen aan het Frederiksplein (juister: Weteringschans 142—146 en Sarphatistraat 2—2c) leeg. Het stadsbestuur heeft deze groote ruimten, waarvan de zolders o.a. zeer geschikt zijn voor schildersateliers, opnieuw verhuurd. In sommige dezer woningen werken enkele artisten, die er tegelijk wonen.

De woningen zijn vanaf f 40.— per maand door de gemeente aan de huurders afgestaan onder voorwaarde, dat de gemeente geen enkele reparatie hoeft te verrichten. Elke bovenwoning heeft drie étages en een grooten zolder. De huur is dus naar verhouding zeer laag en de minder met aardsche goederen bedeelden maken van deze huizen dan ook ruim gebruik.

Deze toestand nu was een doorn in het oog van den jood Benjamins, die daar in de buurt (Westeinde 21) woont, in een huis, dat eveneens eigendom van de gemeente is. Deze jood exploiteert in zijn comfortabel ingerichte woning een bridgeclub en heeft dus geen behoefte aan een onbewoond huis, dat de gemeente van plan is af te breken.

Desniettemin toog de jood ten stadhuize en huurde een der woningen met drie étages. En jood Benjamins verhuurde de vertrekken op zijn beurt aan werklooze artisten en steuntrekkers. De jood verdient zoodoende met nietsdoen een flink bedrag per maand en zuigt dit geld uit van steuntrekkers en andere karig bedeelden.

Wij vragen nu:

Waarom verhuurt de gemeente Amsterdam woningen aan joden, die er zelf niet gaan wonen?

Het is gewenscht, dat aan dezen meer dan ergerlijken toestand terstond een einde wordt gemaakt. Bovendien dient het joden verboden te worden woningen te huren, wanneer zij daarvan zelf geen gebruik maken.

Geen jood mag in dezen tijd rechten hebben boven een ariër!

ORANJE'S DANK

VOOR BEWEZEN TROUW

Opnieuw heeft de Royal Air Force in een lafhartigen nachtelijken aanval getracht Nederlandsche burgers te vermoorden of toch minstens hun woningen te beschadigen.

De reden van het vernielen van eigendommen en menschenlevens op het grondgebied van de Nederlandsche bondgenooten zal wel gezocht moeten worden in de nauwgezette eerlijkheid en rechtvaardigheid, waarvoor de Engelschman steeds bekend heeft gestaan. „Elk volk het deel, waarop het recht heeft" is immers de bekende Engelsche lijfspreuk, die steeds in toepassing is gebracht op alle volken, die de lang gewenschte Britsche vrijheid kregen geschonken (b.v. de Ieren, de Boeren van Zuid-Afrika, de Britsch-Indiërs, de Arabieren, de bevolking van Iran en Irak).

Wij, Nederlanders, verheugen ons echter in een speciale Engelsche vriendschap — wij zijn zelfs hun bondgenooten en komen in de kultureele rangorde der wereld onmiddellijk na den Engelschman. Bovendien hebben onze „vrije" landgenooten in Engeland en Indië geld bijeengebracht om daarvoor vliegtuigen en bommen te kunnen koopen. Het spreekt dus vanzelf, dat deze goederen, betaald van het loon van Nederlandsche arbeiders of afgehouden van het aalmoes, dat voor een Javaanschen koelie was bestemd, ook daar geleverd worden waar men er recht op heeft — en liefst met de transportmiddelen, die onze geëerbiedigde koningin daartoe indertijd met een royaal gebaar uit het gestolen goud ter beschikking heeft gesteld.

Degenen, die geheimzinnig fluisterend beweren, dat het geen Engelsche bommen zijn, die slapende mannen, vrouwen en kinderen in hun woningen aan stukken scheuren, hebben dan ook ten deele gelijk. *Nederlandsche waar* is het in vele gevallen, gebracht door Nederlandsche vliegtuigen; en in de fel-oranje vlam, waarvan het heldere schijnsel slechts onderbroken wordt door brokstukken van muren en andere afgrijselijke fragmenten, herkennen wij een groet van ons geliefd vorstenhuis aan de beminde onderdanen. Vol verwachting klopt ons hart, wanneer wij als dankbare kinderkens 's avonds naar de donkere luchten staren en luisteren naar de zachte melodie der motoren, die als een koninklijke stem van den hemel het kerstlied zingen: „De Engelschen kwamen bij nachte"

Helaas, onder alle groepen der bevolking treft men steeds meer personen, die deze koninklijke moorden niet op hun juiste waarde weten te schatten en die liever een natuurlijken dood sterven dan door een nationale of zelfs door een Britsche bom de hemelsche zaligheid onmiddellijk te verwerven. Tot hen zou men de zoo bij uitstek nationale woorden willen spreken, die zekere J. H. Scheps in zijn voor enkele maanden verschenen brochure „Ons zelf zijn en blijven" schreef: „Wij hebben een wettige Regeering, wij hebben een Regeering in oorlog en elk roepen om een andere Regeering is verachtelijk".

En wanneer dergelijke personen aankomen met het argument, dat zij ondanks deze dagelijksche — of liever nachtelijke — bewijzen van trouw van ons vorstenhuis aan het Nederlandsche volk, de Nederlandsche kerken, musea en ziekenhuizen, toch liever een regeering hadden, die de werkloosheid ophief, die de kapitalistische boeien verbrak, die alle schijnheiligheid uitroeide en die het Nederlandsche volk naar een levende eenheid leidde inplaats van naar een eenheid in het hiernamaals, dan kan men hen wederom met een citaat uit deze zelfde brochure antwoorden:

„Indien deze regeering ons naar het land der socialistische beloften zou leiden, indien deze regeering ons alles zou bieden, wat wij idealiter verlangen, dan zouden wij nog zeggen: „ga achter ons Satanas"!"

Hier blijkt de ware Oranje-trouw, de trouw van den hond, die zelfs de voeten van zijn meester nog likt, terwijl hij dood gebombardeerd wordt.

Inmiddels vallen de slachtoffers zoowel onder hen, wier Neerlands bloed van vreemde smetten vrij is en die met Oranje op de borst en vreugde in het hart de volgende explosie afwachten, als onder degenen, die leven in de verwachting van een socialistische samenleving der Germaansche volken, waarin voor Engelsche, joodsche, koninklijke of kapitalistische ophitsing en moord geen plaats meer is. De eerstgenoemden zullen ongetwijfeld dankend sterven onder de dreunende begeleiding van their Master's Voice, doch voor de laatsten, die zich met deze zienswijze niet kunnen vereenigen, is het niet meer dan rechtvaardig, dat zij schadeloos gesteld worden voor de gevolgen van een oranje-groet, die natuurlijk niet door hen gewenscht is.

Het is immers een oude en goede Nederlandsche gewoonte, die vooral in de dagen kort voor den 10en Mei 1940 zeer sterk tot uiting kwam, dat men ieders persoonlijke overtuiging eerbiedigt. Wanneer er dus personen zijn, die uit gebrek aan oranjeliefde of een tekort aan trouw ten opzichte van onze wettige regeering in Londen de verwoesting van hun bezit en het vermoorden van hun verwanten niet in dank kunnen aanvaarden, zal men ongetwijfeld den wensch koesteren deze enkele uitzonderingen toch zooveel mogelijk finantiëel tegemoet te komen voor het soms onherstelbare verlies, vooral daar dit zeer gemakkelijk ten uitvoer te brengen is.

Het is immers geen juridische puzzle, dat degeen, die voor schade antwoordelijke personen voor deze loosstelling verplicht is. En de verantwoordelijke personen voor deze nachtelijke moordpartijen op Nederlandsche burgers zijn niet in de eerste plaats de Engelsche vliegtuigbestuurders, die doen wat hun bevolen is, doch hun *opdrachtgevers aan den overkant, d.w.z. de heer Churchill en zijn bondgenooten: onze vroeger geëerbiedigde koningin en haar vroegere ministers,* die uiteraard heel goed weten, welke misdaden de R.A.F. hier pleegt. (De Nederlandsche vliegtuigbestuurders in Engelschen dienst hadden tenminste nog den moed, het bevel tot vermoorden van hun volksgenooten te weigeren.)

Deze lieden hebben in ons land nog vele eigendommen, die zij tot hun spijt niet tijdig bij den beschermer der kleine volken in veiligheid hebben kunnen brengen: huizen, land, goederen, paleizen. De bezittingen van Hare ex-Majesteit hebben inmiddels al een uitstekende bestemming gekregen, sedert onze vorstin aan 't bidden is geslagen voor de geestelijke en moreele herbewapening van haar bondgenoot Stalin en zijn G.P.U.-volk. Van de andere Nederlandsche Britten zijn echter nog zeer vele eigendommen achtergebleven. Wat zou er, om het aangedane leed te verzachten, dus eenvoudiger en meer logisch zijn dan *alle roerende en onroerende goederen van degenen, die naar Engeland zijn uitgeweken, terstond publiek te verkoopen, zoodat uit de de daaruit ter beschikking komende gelden schadeloosstellingen aan de getroffenen kunnen worden uitbetaald.*

Wij brengen deze opmerking bescheiden onder de aandacht, hoewel wij zeer goed weten, dat velen zich eenvoudig niet kunnen voorstellen, hoe iemand schadeloosstelling kan vragen voor een vernieling of een moord, bedreven door onze eigen Britsche bondgenooten en bovendien goedgekeurd door ons geliefd vorstenhuis en onze wettige regeering.

WAT HIELDEN DE SOVJETS OVER?

Zelfs in de landen, waar men het uithoudingsvermogen van de Sovjet-Unie optimistisch zou wenschen te beoordeelen, is er hoe langer hoe meer sprake van, hoeveel procent van het bedrijvigheidsvermogen en van de productiecapaciteit der Sovjets hetzij in de handen van de gecombineerde Europeesche legerscharen zijn gevallen, dan wel in de zone der krijgsverrichtingen zijn komen te liggen. Zoodoende doet zich al dadelijk de vraag voor, hoeveel van het bedrijvigheidsvermogen van de Sovjets in Europa per slot van rekening nog overbleef.

Van de jaarlijksche productie aan *steenkolen* van het *Europeesche* Sovjet-gebied, ten bedrage van 96 millioen ton, komen niet minder dan 80.70 pct. op rekening van het Donetz-bekken. Dit kwantum is dus voor de voorziening van het land definitief uitgeschakeld. Ook de 7.4 millioen ton uitmakende steenkolenproductie van het Moskousche district is vrijwel geheel in de oorlogszône komen te vallen. Alleen de 8.1 millioen ton bedragende steenkolenproductie van het Oeralgebied is voor de Sovjets behouden gebleven.

Ten aanzien van *ijzer* doet zich het volgende beeld voor: van de 26 millioen ton ijzererts, die in de Europeesche gebieden van de Sovjet-Unie per jaar worden voortgebracht, stammen 16 millioen ton, dus ruim 60 pct. uit de Oekraine, zoodat daarop niet langer staat kan worden gemaakt. Van de productie in het centrale gebied en op het schiereiland de Krim (2.3 millioen ton) is eveneens het grootste gedeelte voor de voorziening der Sovjets uitgevallen. Dezen hebben alleen nog de volledige beschikking over de ijzerproductie uit het Oeralgebied, welke 7.7. millioen ton per jaar uitmaakt.

Van de 2.9 millioen ton beloopende productie van *mangaanerts* in de Oekraine en de Kaukasus is reeds ruim een derde gedeelte voor de Sovjets verloren gegaan, terwijl het vervoer van mangaanerts uit de Kaukasus moet geschieden met behulp van spoorlijnen, die eveneens reeds binnen de actiesfeer van het Duitsche luchtwapen vallen, zoodat deze productie van twijfelachtig belang voor de voorziening van de Sovjets is geworden. Van de *phosphaten,* die hoofdzakelijk op het schiereiland Kola in het Noorden van de republiek alsmede meer zuidelijk in Karelië worden gewonnen, zal voortaan ook slechts weinig de fabrieken van de Sovjets, waar deze grondstoffen worden verwerkt, kunnen bereiken. De *aluminiumvoorziening* is zoo goed als geheel tot stilstand gekomen, aangezien zoowel noordelijke vindplaatsen in het district van Leningrad (Wolchow) als aan den Dnjepr (Saporosji) in het bezit van de verbonden troepen zijn gekomen.

Niet minder fnuikend is het geen het bedrijvigheidsvermogen van de Sovjets op industrieel gebied heeft ingeboet. De productie van ruw staal is voor 85 pct., die van koper voor 84 pct., die van lood ertsen voor 50 pct. en die van tin eveneens voor 50 pct. uitgevallen.

Nauwelijks minder ongunstig is de stand van zaken op het gebied van den landbouw en van het *boschbedrijf.* Met de Oekraine is tevens de Russische korenschuur verloren gegaan. Hennep en wol, en vlas in nog veel sterkere mate, worden gewonnen in de gebieden, die thans door de legers der bondgenooten zijn bezet. Ten aanzien van katoen staat men er in het onbezette gebied gunstiger voor, omdat dit artikel hoofdzakelijk in het Transkaspische gebied wordt voortgebracht. Daarentegen zal het toenemend gebrek aan hout zich in de Sovjet-Unie op uiterst gevoelige wijze bemerkbaar maken. De woudstreken in Midden- en Oost-Europa, op welker bezit de regeering van Stalin nog kan bogen, leveren veel minder op dan de ten deele bezette, ten deele van het verkeer afgesnoerde gebieden in het Westen en het Noorden van het land.

Al deze zaken wettigen dan ook ten volle de droeve verwachtingen die onlangs in de Engelsche pers ten aanzien van het oeconomisch uithoudingsvermogen van de Sovjets tot uiting zijn gekomen.

OPOE TRACTEERT!

Mijn beste, brave onderdanen,
'k Heb een royale bui vandaag!
Zoo juist heb 'k Surinaam verkwanseld,
('k Zat er al lang mee in mijn maag).
Ik zeg maar: centen bennen centen
En 'k mis héél erg mijn dik miljoen;
Dit voordeeltje was me dus welkom:
Wie zou het in mijn plaats *niet* doen?

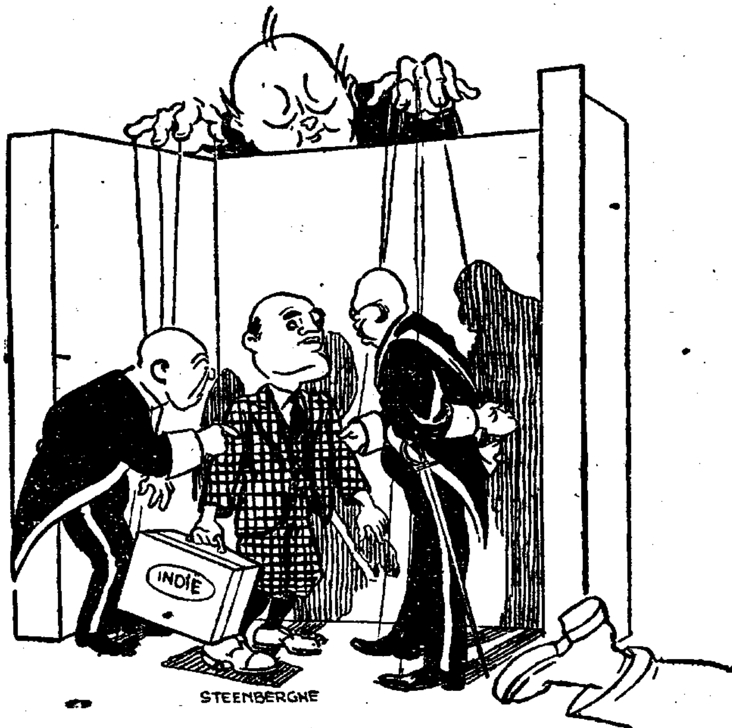
Maar, om den schijn wat op te houden
Heeft onze linke Roosevelt
Een mooie draai er aan gegeven;
Het nieuws is jullie reeds gemeld.
Hij gaat nu Surinaam „beschermen",
(Hij weet alleen niet, tegen wien)
Best moog'lijk: tegen kurkedillen,
Of tegen boom-apen, misschien.

.... Best moog'lijk; tegen kurkedillen!

En nu hij tòch in Surinaam zit,
Gaat het in ééne moeite door,
Om het bauxiet er in te pikken:
Hij is een „linke gauserd", hoor!
Maar — al krijgt hij het voor een koopje,
Hij krijgt het niet voor niemendal,
Want Opoe Willemien doet zaken:
Oranje en Winst gaan bovenal!

Al deden Steenberghe en Welter
Niet mee, ik had beslist geen zin
Dit voordeeltje te laten glippen;
Waarvoor ben 'k anders Koningin?
Maar, wees gerust, mijn onderdanen,
Want je Vorstin vergeet je niet!
Ik heb voor jullie een traktatie,
En d'R.A.F. speelt Zwarte Piet!

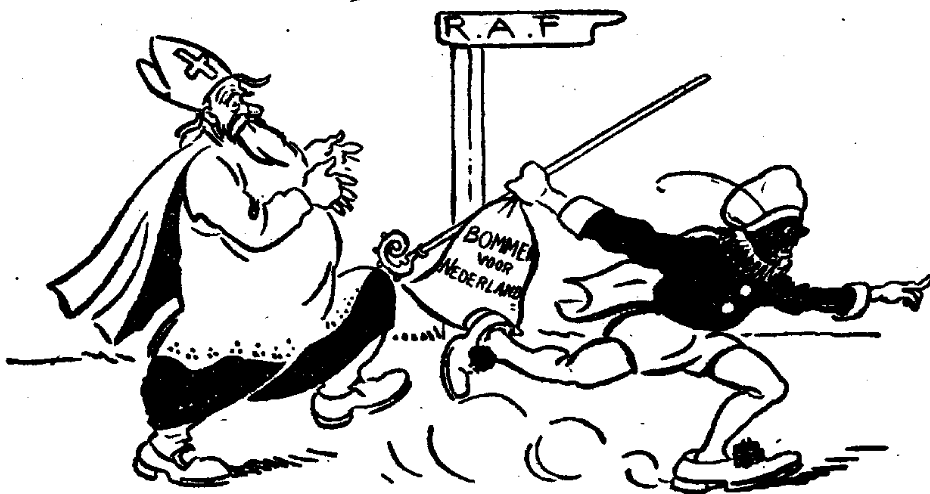

.... Al deden Steenberghe en Welter niet mee

Het is alweer zoowat December
Straks vieren wij St. Nicolaas.
„Het heerlijk avondje is gekomen"
In 't mooie stadje aan de Maas.
De R.A.F. strooit pepernoten
Tot vreugd van Maastrichts burgerij!
Geen dank! We gunnen 't je van harte:
'k Zie graag mijn onderdanen blij!

Maar nu moet je tevreden wezen:
't Kan elken dag geen feestvreugd zijn!
Je hebt nog wat te goed voor later;
Zeg, vinden jullie dat niet fijn?
Straks, als 'k van Nederlandsch Oostinje
Kleingeld kan maken, zul je 't zien:
Dan ga ik jullie wéér trakteeren!
En nou: de groeten!

WILLEMIEN.

Ik heb voor jullie een tractatie ....

Oók een bezetting!

IJsland onder den druk van 80.000 soldaten

Van Deensche zijde vernemen wij over de Engelsch-Amerikaansche bezetting van IJsland:

De schade, die er door de bezettende troepen wordt aangericht, is van tweeërlei aard. In de eerste plaats is de zuiver materieele last allerst zwaar en ternauwernood te torsen. In de tweede plaats echter, en dat is veel erger, neemt de moreele schade steeds grootere afmetingen aan en daaronder zullen de komende geslachten gebukt gaan. Wat het zeggen wil, dat een klein volk van 127.000 zielen door c i r c a 8 0 . 0 0 0 s o l d a t e n wordt overweldigd, kan een ieder gemakkelijk nagaan. En als men dan in aanmerking neemt, dat een groot gedeelte van de Engelsche soldaten uit de meest beruchte achterbuurten van de groote steden stamt, dan weet men precies, welk een verpestende uitwerking van de bezettingstroepen moet uitgaan. De officieren hebben dikwijls geen gezag meer over hun menschen. Een aantal Engelsche soldaten moest wegens het verkrachten van IJslandsche vrouwen voor den krijgsraad worden gedaagd. Diefstallen zijn aan de orde van den dag. Nog erger is het na de aankomst van de Amerikaansche soldaten geworden, waaronder zich tal van joden, negers en halfbloeden bevinden. Geen enkele vrouw waagt zich meer buitenshuis uit angst voor de bandeloosheid van deze „verdedigers van de rechten der kleine natiën". In hun dronkenschap hebben onlangs twee beschonken soldaten van hun vuurwapenen gebruik gemaakt en daarbij twee IJslandsche visschers gedood. Geen wonder dan ook, dat de verontwaardiging onder de weerlooze bevolking hand over hand toeneemt. Overal, waar het tot actieven tegenstand is gekomen, werden de IJslandsche burgers neergeschoten, naar Amerika gedeporteerd dan wel in het concentratiekamp opgesloten. Vele ingezetenen hebben de wijk genomen naar de vrijwel ontoegankelijke lavagebieden van het eiland.

En dan zijn er nog Nederlanders, die „bevrijding" van deze zijde verwachten!

(Vervolg van pag. 3)

Eeuwig stroomt het bloed

nationaalsocialist de plicht te strijden tegen alles wat de grondwet van het nationaalsocialisme aantast, dus óók tegen humanistisch-christelijke huwelijksinzegeningen, die een bespotting zijn van de eeuwige waarden der erfelijkheid. Want wie een huwelijk bevordert tusschen geestelijk-imbecielen, of venerische zieken, doet erger dan een moord; hij vermoordt een heele nakomelingschap met alle ellende van dien. Ga naar de krankzinnigengestichten en overtuigt U van de waarheid, nadat ge den stamboom van een patient hebt ingezien. En als het nationaalsocialisme steriliseering verlangt van bepaalde personen met psychopathische of andere afwijkingen, zoo moge dit voor den humanist een ingrijpen zijn in zijn persoonlijkheid, maar men bevrijdt een volksgemeenschap van individuen, die later zelf niet in staat zijn over hun persoonlijkheid na te denken en te wier verpleging volksgenooten moeten worden ingezet, die hun talenten en bekwaamheden op andere wijze nuttig zouden kunen maken. Een huis gebouwd op een verkeerd fundament stort ineen. Adolf Hitler heeft met visionairen blik in een machtig, onveranderlijk program eenmalig vastgelegd wat wij de natuurlijke grondwet eener germaansche volksgemeenschap zouden willen noemen. En zoo kan Hitler ook nu nog zeggen: Als ik eens terugkom uit de slachten die nu geslagen worden, dan kom ik terug met mijn oude program, hetwelk te verwerkelijken mijn hoogste ideaal is. — Wij, nationaalsocialisten, zullen dan een volksgemeenschap bouwen, waarin deze wetten van het ras geëerbiedigd worden en waar wij allen die nogmaals probeeren deze goddelijke wetten, door de Voorzienigheid ons gegeven, te ondermijnen, buiten sluiten.

GERMAANSCHE bloedgemeenschap houdt in verplichtingen aan de volksgemeenschap, waartoe wij krachtens geboorte behooren. Deze gemeenschap staat als een hooger recht boven het individu en het individu heeft zich onder te ordenen aan de gemeenschap. Daarom is het in 't geheel niet bijkomstig hoe of het voortplantingsproces in de volksgemeenschap tot stand komt. Wij kunnen maatregelen treffen, die umweltbedingt zijn, m.a.w. wij kunnen zorgen, dat de bevruchting zoo gunstig mogelijk — gezien uit een oogpunt van erfelijkheid — geschiedt, hetgeen in de eerste plaats wil zeggen: uitschakeling van den jood uit de volksgemeenschap, waartoe hij niet behoort, zoodat hij niet meer in staat is zijn kleverige, vette knuistjes uit te steken naar germaansche vrouwen. Vervolgens steriliseering van diegenen, die door hun lichamelijke en geestelijke gesteldheid een bijna 100 pct. zekerheid opleveren, dat hun nakomelingschap behooren zal tot de categorieën, die men rekent tot de erfelijk-belasten (Ehefähigkeits-Zeugnis). Hard, vindt U niet? Ja, hard, wanneer men in waanwijze onwetendheid zijn christelijk standpunt verdedigt, dat God behagen schept in al het zwakke, nietige en vertrapte dezer wereld. Maar vol van liefde, wanneer men beziet, hoe een volk gebukt gaat onder de zonde der vaderen en hoe in ziekenhuizen en andere inrichtingen duizenden lijden omdat anderen zich vergrepen. Hier spreekt de liefde van den mensch, die van hem een offer verlangt ten bate van het geheel. Want nationaalsocialist zijn is offeren voor de gemeenschap, zooals de soldaat, strijdend aan het front, zijn leven offert voor het geheel. Hoeveel temeer heeft dan de geestelijk en lichamelijk onvolwaardige zijn offer, dat beduidend kleiner is, te brengen. Hard? Zoolang er nog gezonde vrouwen en mannen zijn, die om een of ander kerkelijk dogma afstand doen van het voortplantingsrecht en zich als zoodanig buiten de gemeenschap plaatsen, moet men niet redeneeren over steriliseering van onvolwaardigen. Op deze lieden is de bijbelspreuk van toepassing: „.. Graaf dieper in dezen wand, menschenkind: en ik groef dieper en vond niets dan wormen en doodsbeenderen."

Wil dit alles nu zeggen, dat de gesteriliseerde beter doet zoo gauw mogelijk te sterven omdat hij van deze wereld niets meer te hopen heeft? In het geheel niet. Men wil den gesteriliseerde alleen de mogelijkheid van nakomelingschap ontnemen. Daarbij is het zelfs mogelijk, dat twee gesteriliseerden met elkaar huwen. Men wil deze menschen niet het recht ontnemen op de samenleving, alsof ze hun levensdag en -avond zouden moeten verslijten in afzondering en als verschoppelingen. Zij kunnen, voor zoover zij daartoe de kracht bezitten, volwaardig medewerken aan de volksgemeenschap. Om een voorbeeld te noemen: muzikaal zeer begaafden, die in het dagelijksch leven niet openbaren, dat zij erfelijk zwaar belast zijn, maar bij wie uit familieonderzoek blijkt (wij kunnen er hier niet nader op ingaan) dat het zéér waarschijnlijk is, dat bij eventueele voortplanting zich een krankzinnigheid zou openbaren. Zoo iemand sluit men niet buiten de gemeenschap of belet hem de levensfunctioneering zijner kunstgevoeligheid. Wij allen kennen immers wel gezinnen, waar de een bijzonder begaafd is en de ander zijn leven slijt in een gesticht. Nu kan men opmerken, dat de gemeenschap, door het steriliseeren kans heeft een zeer hoogbegaafde te moeten ontberen. Men bedenke dan dat de uitschakeling der ellende, die voortspruit uit rassenmenging en erfelijk-belaste geboorten ruimschoots opweegt tegen het verlies van een of anderen hoogbegaafde.

ONDERZOEKEN wij tenslotte wat al deze dingen ons, Nederlanders te zeggen hebben. Leven wij op een eiland, aan de ééne zijde afgesloten door de zee, aan de andere zijde door een hermetisch gesloten grens? Neen. Wij behooren tot de germaansche rasgemeenschap en willen ook wij weer als volk leven, dan hebben wij terug te keeren tot de grondslagen en wetten, die voor zoo'n volksgemeenschap gelden en die door Adolf Hitler in zijn oude program zijn vastgelegd. Dat wil in de eerste plaats dan zeggen *erkenning van ras en bloed* en vervolgens *erkenning eener germaansche verbondenheid met het duitsche broedervolk.* Bodemgebondenheid omvat het deel hebben aan de levensruimte, die voor het germaansche ras bestemd is. Aan de bescherming dier ruimte, aan den op- en uitbouw der levensmogelijkheden, die er door den Schepper in zijn gelegd, hebben ook wij ons te wijden. Bodemgebondenheid is grootscher en wijder dan het Heimatbegrip. Heimat is de streek, het dorp, de omgeving, waar wij gaarne zijn en wat wij hier in Holland onzen geboortegrond zouden noemen. De Beier is gaarne bij zijn bergen en zijn Mass bier met worst. De Oostmarker heeft weer andere eigenschappen, waarom hij zich aan den waterkant niet zoo thuis voelt en de Hollander met zijn weiden, polders en water, zijn strand en duinen, met zijn huiselijkheid en eigen woning voelt zich weer minder thuis in andere deelen van het Germanenland. Boven dit alles uit evenwel gaat de germaansche gebondenheid aan dien bodem, die het geheel voedt en onderhoudt en waarvoor alle krachten ingezet worden tot behoud. Daarom kent men b.v. ook maar één Erntedankfest, namelijk op den Bückeberg, dat gevierd wordt door alle duitsche stammen. Wij Hollanders zijn eenerzijds groote bouwers met een wijden wereldblik, en die heel wat hebben gepresteerd (denk aan Indië, dat zoowel bij vriend als vijand bewondering en erkenning gevonden heeft) maar aan de andere zijde zijn wij haarkloverig en bekrompen. Zoo is onze bouwkunst der laatste jaren uitgeloopen op een lief klein huisje met een hooge schutting om de buren vanuit hun flat zelfs maar den inkijk te beletten.

De onvergelijkelijke architect Adolf Hitler bouwt thans de „groote europeesche flatwoning", die reeds in zijn steigers staat en voor ieder plaats zal hebben. Er zijn er, die de benedenverdieping krijgen, anderen mogen boven wonen, bij enkelen is er nog een curator noodig, maar allen hebben één gemeenschappelijken opgang en uitgang naar de groote wereldzee, allen moeten eten, allen moeten zich kleeden en allen hebben denzelfden dienst te verrichten voor het geheel, of zij nu Beieren zijn of Pruisen of Hamburgers of Westfalen, Gelderschen of Brabanders, Denen Vlamingen of.. Hollanders.

Willen allen zich gelukkig voelen dan moet er orde en regelmaat in huis zijn en wie vijf minuten voor twaalf nog zijn eigen gramofoonplaat aanzetten wil, mag dat doen, maar nà twaalf uur is het afgeloopen, omdat men de gemeenschap stoort. Wij zouden dit beeld nog verder uit kunnen werken, maar laten het gaarne aan den lezer over. Lange Rede kurzer Sinn: wij moeten ons tezamen vinden in die ééne groote germaansche volkerengemeenschap, welker grondwet is de leer van het ras en het bloed en welker bodemgebondenheid de garantie is voor een opbouw zonder weerga. Kijk, kameraden, dan is het van weinig belang, dat er een grens ligt bij Beek bij Nijmegen, of dat Kleef „hollandsch" dan wel „duitsch" is, want boven alles uit gaat de bloedgemeenschap der groote germaansche familie. Dan voeren wij geen strijd meer om kleinigheden, maar zijn wij allen gelijkberechtigd en gelijkwaardige mede-arbeiders aan het groote opbouw-werk, dat met visionairen blik door Hitler, den Führer aller Germanen doorschouwd is en dat door onzen arbeid in de materie gestalte verkrijgt. Hieraan mede te arbeiden is voor ieder het schoonste recht en de heiligste verplichting!

SCHRIJNENDE CONTRASTEN VAN HEDEN

(Vervolg van pag. 5)

geven hun rasgenooten in een orgaan mededeelingen te doen over de verordeningen, die het bestuur van het land, waar zij gastvrijheid genieten, jegens hen heeft uitgevaardigd. Dat dit blad echter is uitgebreid tot een soort amusementorgaan, waarin men kan lezen, hoe men zich in joodsch-Amsterdam vermaakt, gaat te ver.

MEN beseffe toch de dwaasheid van elk halfzacht of deernisvol en tegemoetkomend optreden tegenover de joden.

Het jodendom moet boeten voor al hetgeen het jegens ons misdaan heeft. Dan zal het ook boeten en zich niet avond aan avond amuseeren in joodsche kroegen en joodsche revues, terwijl tezelfder tijd ònze zonen aan de fronten verbloeden voor een nieuwe, jodenvrije wereld. Het internationale jodendom vormt momenteel in Amsterdam en meerdere plaatsen een souverein gebied, waar een ariër zich nog amper kan vertoonen, zonder de joden met plichtplegingen te overladen. Wij protesteeren daartegen! Wij protesteeren tegen de rechten en vrijheden, die de joden in dit land bezitten en wij protesteeren den en wij protesteeren tegen iedere halfslachtige behandeling van het jodenvraagstuk. Wij verwachten dat waar nationaalsocialisten op posten geplaatst zijn die hen in staat stellen of nopen het jodenprobleem partieel op te lossen, zij niet zullen aarzelen, maar meedoogenloos en snijdend scherp zullen handelen.

In naam van òns recht!

DE STEM VAN DEN ARBEID.

„Trouw aan eer en geweten"

WAARHEID, meneer de bisschop!

Het is moeilijk je rust weer terug te vinden, wanneer je daarin bent gestoord: fel gestoord, onverwacht en cru en vooral wanneer de periode vóór die storing er een van zat-en-gezapig-zijn was. Dit is wel één der voornaamste redenen waarom de bewoners dezer Nederlanden, overigens nuchtere politici toch, nog steeds niet kunnen wennen aan de gedachte, dat zij anders dan voorheen geregeerd zullen worden. Het gaat bij 't meerendeel heusch niet tegen het nationaalsocialisme, het gaat alleen maar tegen.... de verstoring uit het dommelende rustig-zijn, het zich niet willen aanpassen aan nieuwe levenseischen. Deze afgeloopen week werd een nieuw systeem verkeerslichten in dienst gesteld: met een oud rammelend verkeersapparaat werd afgerekend. Zal er één practische Nederlander zijn, die op dit, thans ingevoerde systeem, iets aan te merken kàn hebben? Ons verstand zegt ons: „Neen": onze ervaring en onze kennis van eigen landgenooten zegt „Ja: tientallen." Waarom? De erkenning dat dit systeem goed zou zijn, zou een concessie beteekenen aan den man, die het invoerde, dus aan het nationaalsocialisme en dàt mag niet! Onder geen enkele voorwaarde!

Nu willen wij niet ontkennen, dat de rustverstoring in dit land voor de Droogstoppels, Slijmeringen en Sjaalman-slachtoffers van een dusdanigen aard geweest is en nog wel worden [illegible] dat zij een schòk genoemd mag worden. In gesprekken met politiek-ontevredenen wordt nog wel eens opgemerkt, dat er nog steeds *niets* bereikt is, maar men komt van zelf op deze uitspraak terug, wanneer men een korte wijle den toestand van vóór Mei 1940 vergelijkt met dien van het huidige oogenblik. Eerst bij een dergelijk opmaken van een tusschentijdsche balans ziet men de resultaten van den strijd, ook al had men liever iets meer aan de winstkant gezien. Zoolang de strijd echter met eerlijke middelen, eerlijke argumenten en met open vizier wordt gestreden, behoeft men niet aan de toekomst, ook dus niet aan het tijdig juiste inzien van den toestand door het geheele Nederlandsche volk, te twijfelen. Dat dit strijden, met eerlijke middelen en argumenten, niet steeds geschiedt, maakt het voor de tegenpartij vaak moeilijk en wij kunnen ons voorstellen, dat soms de handen jeuken om eens en enkele keer schoon schip te maken, de rekening te presenteeren en de betaling te verlangen!

Eerlijke middelen: De nederlandsche vakbeweging is één geworden: iets, wat ieder weldenkend mensch als „normaal" zal beschouwen. Wat zeggen nu de heeren bisschoppen?

Wij weten het maar al te goed. Teneinde de naar hun eerste angstimpuls geluisterd hebbende arbeiders niet slachtoffers te laten worden van de door hen niet gewenschte of verzochte terreurmaatregelen, kondigt commissaris Woudenberg een generaal pardon af, dat met de meest mogelijke soepelheid ten uitvoer wordt gebracht.

De oude heeren vakbondbestuurders uit het Roomsche kamp gaan den martelaar spelen: In pers en tijdschrift wordt de waarheid uiteengezet.... en nog daalt de stilte niet om de heeren, wier belangen zwaarder waren dan die van de in hen geloovende en vertrouwende discipelen! Zoo durft meneer *J. G. van Schaik*, de voormalige geestelijke adviseur van het voormalige R.K. Werkliedenverbond in een ingezonden stuk: „De wachtgeldregeling" zich tot de R.K. arbeiders te wenden, waarin hij het noodig acht, de door de heeren bestuursleden der R.K. arbeidersbonden zonder goedkeuring der contribueerende leden vastgestelde wachtgeldregeling op *zijn* manier toe te lichten en te verdedigen en den „zuiveren, zakelijken, simpelen gang van zaken" mede te deelen, zooals hij dat zelf noemt. Meneer van Schaik schrijft in zijn artikel als volgt:

„Bij de langdurige onderhandelingen (d.i. met de Duitsche autoriteiten — Red. Mh.) die vriendschappelijk werden gevoerd om tot grootere eenheid in onze Nederlandsche vakbeweging te geraken, bleek echter van den aanvang af één grens daarvan niet te overschrijden, die van het Katholieke beginsel. Wij gaan hier thans niet verder op in, doch vermelden het, omdat hier de aanleiding ligt van de tot stand gekomen wachtgeldregeling. Het bleek immers, dat de duitsche autoriteiten tenslotte een maatregel zouden kunnen treffen om de katholieke Vakbeweging te doen verdwijnen: onze bestuurders zouden dan allen hun functie moeten neerleggen, omdat voor hen het overgaan naar het N.V.V. om gewetenswille uitgesloten was."

Met andere woorden en zonder franje: We zagen het aankomen, dat het misging en toen hebben we ons als de bliksem gedekt.... inderdaad nog juist op tijd! In een der vorige nummers van de Misthoorn hebt u kunnen lezen, wat de heeren alleen nog maar aan wachtgelden toucheerden, máár.... nu vragen wij ons af — want wij spraken daarstraks over eerlijke middelen en eerlijke argumenten in den strijd —:

Wat blijft er nu eigenlijk wáár van de woorden uit den beroemden herderlijken brief van de heeren bisschoppen, dien zij op den feestdag van den heiligen Jacobus, op 25 Juli 1941, de wereld inslingerden, en waarin zij over de opheffing van het R.K. Werkliedenverbond en de houding der bestuurders het volgende zeggen:

„....*Wij kennen onze mannen en wij wisten zeker, hoe zij zouden handelen. Maar toch mogen wij hier onze openlijke vreugde uitspreken, dat alle leiders zoo moedig hebben stand gehouden en hun medewerking hebben geweigerd! Wij zijn overtuigd, dat de leden hun leiders zullen volgen. Wij gaan trots op deze mannen, die de beste eigenschappen, die ons volk hebben groot gemaakt, ook in moeilijke omstandigheden openbaren: stoerheid! vastheid van karakter! Trouw aan eer en geweten!*"

Er is nog meer gezegd, maar wij gelooven, dat dit citaat genoeg is. De heeren De Bruijn, Pelzer, Koster en consorten, *konden* moedig stand houden.... Natuurlijk niet tot de poort van 't concentratiekamp, want voor die martelaarsposities voelden zij niet veel, maar toch een belangrijk eind weegs: hun financieele posities waren veilig.... Zij *konden* stoerheid en vastheid van karakter vertoonen.... maar *gezien het verdere verloop* lijkt dit ons toch geen zaak om nu *trots* op te zijn.... om daarbij te spreken over *eer* en *geweten!*

En dan? De heeren zouden hun medewerking hebben geweigerd? Meneer Pelzer van de mijnwerkers, ook een heer, die meer prijs stelde op 'n financieel goed verzorgden ouden dag dan op zijn martelaarschap, schreef den volgenden brief:

Heerlen, 3 Augustus 1941.

Den Heer Dr. Ir. Schrijen,
Alhier.

Reeds direct bij Uw optreden als vertegenwoordiger van den heer Woudenberg bij de Nederlandse Rooms-Katholieke Mijnwerkersbond, heb ik U medegedeeld, dat het mij — om principiële redenen — niet mogelijk zal zijn, verder actief aan het werk voor die organisatie deel te nemen.

Wel heb ik mij bereid verklaard de lopende zaken af te doen en U de nodige inlichtingen te verschaffen.

De lopende zaken zijn afgedaan, weshalve ik hiermede verzoek mij — met toekenning van verlof — van elke arbeid voor de Katholieke Mijnwerkersbond te willen ontheffen.

Tot het verlenen van alle zakelijke inlichtingen, verband houdende met de door mij vervulde functie, blijf ik bereid.

(w.g.) Jos Pelzer.

Door zoo'n briefje „met toekenning van verlof", dat is dus met doorbetaling van de maandelijksche gage ben je veilig en safe.... en kun je er zeker van zijn, dat je een rustig uurtje achter je haard kunt zitten. tot zich andere mogelijkheden voordoen, wat echter niet gezegd kan worden van die *tienduizenden en tienduizenden, die zich door al die fraaie woorden: „Onrecht...." „Berooving van sociale instellingen...." „Protesten tegen gewetensdwang...", enzoovoort, enzoovoort, het hoofd op hol lieten brengen en zich in den afgrond der desorganisatie stortten, die de bonden verlieten en zich tot speelballen maakten van den strijd, welke thans gevochten wordt!*

Slachtoffers van goedgeloovigheid, van vertrouwen, naar wie thans geen haan en geen pastoor en geen bisschop meer kraait!

Behalve dàn, wanneer zij zich weer melden als lid van het N.V.V. (en dat zijn er héél wat, God zij dank)! Wanneer de heer Lemmens dàt hoort, dan duikt hij in zijn wijden mantel, zet zich den mijter op het hoofd en stijgt ten kansel om, stampende met zijn eerbiedwaardigen staf, hysterisch den op dergelijke bijeenkomsten verzamelden arbeiders-onder-dwang toe te schreeuwen, dat het nationaalsocialisme en al die verdere instellingen, waarover nazi's het bewind voeren, des duivels is! Het is de onmacht, die zich uit!

Dat de strijd op deze wijze echter zwaar is, zal ieder duidelijk zijn! Dat vasthouden en doorzetten thans meer dan ooit tevoren dwingend geboden is, evenzeer! Laat ons tegenover den leugen, den broodroof en den dwang-met-hel-en-vagevuur, de *waarheid* stellen, *de waarheid, het eerlijke strijdmiddel* en het *eerlijke argument.* Eerst dàn zullen wij zeker kunnen zijn van de overwinning.

Jodenmoed

Dat de joden er nog steeds niet in geslaagd zijn, hun leger van 10.000 man te vormen om dan naast bolsjewieken en huurlingen der plutocratie actief aan den strijd tegen Groot-Duitschland en zijn verbondenen deel te nemen, komt — zoo onthult ons de Engelsche minister van Koloniën, lord Moyne — door gebrek aan oorlogsmateriaal.

Het is dus nog steeds de oude, beproefde tactiek van „hou me vazt, hou me vazt....!"

Overigens, zoo teekent onze speciale correspondent in Tel Aviv bij dit bericht aan, verzochten de joden dringend, in de voorhoede van het Britsche woestijnleger te worden geplaatst, zoodrá weer eens een glorierijke terugtocht moet worden uitgevoerd.

Kolonisatie van blanken in de tropen

Wij eischen nogmaals: bibliotheekzuivering

Onder bovenstaanden titel verscheen dezer dagen bij H. P. Leopolds Uitgevers Maatschappij een boekje van de hand den den Heer Dr. Boris Raptschinsky. Aan het slot van het werkje worden van den schrijver de volgende bijzonderheden verteld:

Hij werd in 1887 geboren, studeerde in de letteren en geschiedenis te Amsterdam en werd in 1912 genaturaliseerd. Voorts wordt medegedeeld, dat hij verbonden is aan de Universiteit te Utrecht als privaat-docent in de oosteuropeesche beschaving. Het belangrijkste omtrent de persoon des schrijvers werd alweer opzettelijk verzwegen, n.l. dat hij geboren is te Kremantsjoeg in Rusland als een voljood met 4 joodsche grootouders. Bovendien kan hij thans als voljood in geen geval meer verbonden zijn aan de Universiteit te Utrecht.

Onze aandacht op deze uitgave was gevallen, doordat het boekje in de krant vermeld stond als nieuwe aanwinst van de Openbare Leeszaal, met de mededeeling, dat het „van groot belang was voor de toekomstige emigratie uit Europa".

Hier stellen wij het opvallende feit vast, dat de directeur van de Openbare Leeszaal in Den Haag vrijwel automatisch een boek van een jood aankoopt, terwijl men er de nationaalsocialistische werken van Nederlanders en werken over het joodsche vraagstuk, zooals: Keuchenius: „Bloed en Mythe als Levenswet"; „Volk en Levensruimte" van denzelfden schrijver; Schwier: „Vrijmetselarij, een volksvijandige organisatie", en talrijke andere werken op dit gebied vergeefs zoekt. *Ongetwijfeld is dat opzet en een bewijs, dat de directeur van genoemde Leeszaal zich niet alleen tegen de nieuwe gedachte verzet, maar ook zijn taak tegenover het volk in de nieuwe ordening nog steeds niet begrijpt.*

Wij zullen thans nagaan, waarom dit boekje van den jood Raptschinsky zoo buitengewoon belangrijk is.

In het eerste hoofdstuk stelt de schrijver vast, dat Europa in verval verkeert (blz. 7 en 8). Dit verval openbaart zich op twee wijzen: economisch en politiek (9). De oorzaak hiervan is, dat de blanken in de tropische gebieden industrieën hebben gevestigd en zoodoende de kleurlingen „uit winstbejag" wijs gemaakt hebben, waardoor wij thans deze volken als afnemers hebben verloren, omdat ze nu zelf de fabrikaten kunnen maken, die ze noodig hebben (9). Voor redding is het reeds te laat! (10).

Het is weer een typisch staaltje van listige joodsche geestvergiftiging en valsche publieke voorlichting. Deze jood verklaart *niet*, dat Europa *juist door de joden* met hun kapitalisme en hun verderfelijke uitvindingen van marxisme en bolsjewisme ontredderd is en aan den rand van den afgrond is gebracht en dat Adolf Hitler dit oude werelddeel door een herordening zal redden.

Nu zou volgens schrijver „door een goede organisatie van het geheele economische leven van Europa, door *standaardiseering van het leven der massa*, haar voedsel, kleeding, woningen, enz., alsook door een goed geleiden vorm van autarkie", veel bereikt kunnen worden, „maar al die maatregelen zullen toch nauwelijks in staat zijn het probleem van de betrekkelijke overbevolking, waaraan Europa reeds lang lijdt, op te lossen. Groote massa's zullen dus ons werelddeel moeten verlaten en in andere werelddeelen een bestaansmogelijkheid zoeken". (13, 14.)

Welk een heerlijk vooruitzicht biedt ons de gestandaardiseerde eenheidssamenleving van dezen beschavingsspecialist! Intusschen moeten wij hier alweer het joodsche bedrog ontmaskeren en zijn duivelsche bedoelingen. *Europa is immers heelemaal niet overbevolkt.* Alleen met België, Nederland en Duitschland is dit het geval, maar voor Frankrijk en voor geheel Oosteuropa geldt dat niet. Hier wisselt de bevolkingsdichtheid tusschen 30 tot 75 inwoners per vierk. km. Het is juist dit gebied, dat Duitschland thans aan het veroveren is, waardoor nieuwe akkers voor zijn boerenzonen worden verworven.

De eenige oplossing om aan den hopeloozen toestand in Europa een einde te maken is volgens den jood Raptschinsky *de massale volksverplanting* uit de overbevolkte gebieden naar de tropen. „Dit maakt dus het probleem der blanke kolonisatie in de tropen tot een der belangrijkste vraagstukken van onzen tijd." (17).

In de volgende hoofdstukken „bewijst" dit geweldige joodsche beschavingsintellect, dat de tropen uitstekend geschikt zijn voor blanken. Evengoed is te verwachten, dat blanken in de tropen kunnen aarden! (22). *„Er bestaan geen speciale natuurwetten voor de blanken,"* (22) zoo verklaart hij.

Met het bestaan van de verschillende blanke menschenrassen houdt hij natuurlijk geen rekening. Nu is er onlangs onder den titel „Volk en Levensruimte" een brochure verschenen van Keuchenius, waarin deze het geheele vraagstuk van de mogelijkheid van blanke kolonisatie kritisch onderzoekt en tot de slotsom komt, dat het blonde noordsche menschenslag in de tropen niet blijvend kan aarden. De menschen van dit ras zouden er onherroepelijk hun graf vinden, in plaats van een nieuw levensgebied voor hun nageslacht te ontsluiten. Dit deskundige geschrift wordt door den jood vanzelfsprekend volkomen verzwegen.

De jood R. betoogt verder, dat de blanke, tropische kolonisaties agrarisch-industrieële nederzettingen moeten zijn (65). De kleine boeren, die voor uitzending in aanmerking komen, zullen streng uitgezocht moeten worden.

Dit laatste beteekent dus, dat het hoogwaardigste bloed, de beste zonen van ons volk, naar de tropen als boeren en arbeiders zullen moeten gaan om er te sterven en te verbloeden, terwijl natuurlijk de joden, die noch landbouwers, noch industrie-arbeider zijn, in het dan minder bevolkte Europa als overheerschers en uitzuigers onder de overige blanke bevolking blijven tronen. *Dit is de geheele bedoeling van het duivelsche plan van dezen beschavingsjood.*

Wij moeten hem echter teleurstellen. Van zijn schitterende plannen zal niets terecht komen, omdat Adolf Hitler anders beslist heeft. De noordrassige Germanen, die thans te eng opeengedrongen leven, zullen in Oosteuropa zeer uitgestrekte levensgebieden voor zich vinden, die een ongestoorde ontwikkeling voor verscheidene eeuwen zullen waarborgen. Voorts zullen, in tegenstelling met des heeren Raptschinsky's joodsche wenschen, volgens die plannen van Adolf Hitler alle joden in Europa — en dat zijn er 12 millioen — het stof van dit werelddeel van hun schoenen moeten schudden en verdwijnen uit Nederland. Zij zullen eerst in ghetto's worden samengebracht, nuttigen arbeid moeten verrichten om dan gaandeweg na den oorlog naar Madagaskar te verhuizen. Dus *toch een tropische kolonisatie*, echter *niet van „blanken" maar van smouzen.* Op zich zelf beteekent dit reeds een niet geringe opluchting en ruimte-winst voor de europeesche bevolking.

Dit werkje over blanke kolonisatie van den jood Raptschinsky dient naar onze meening zoo spoedig mogelijk om zijn onbeschaamde en misleidende bedoelingen in beslag te worden genomen.

Ten slotte moet ons de vraag van het hart, hoe lang het nog mogelijk is, dat joden als de erkende vijanden van alle germaansche volken, in ons germaansche Nederland ongestoord hun misleidende denkbeelden kunnen neerschrijven en daarna gretig uitgevers vinden om het gif te drukken en onder ons volk in omloop te brengen, alle papierschaarschte ten spijt.

Het is hoog tijd, dat hieraan afdoende een eind wordt gemaakt en dat tevens de zuivering der bibliotheken wordt aangepakt.

OP DE HOEK

Als meneer 't voor 't zeggen heeft

De portier heeft tegen zijn deur geklopt; gevraagd: „Pardon.. eh.. hoe laat wil meneer gewekt worden?" Op den tijd, dien meneer opgeeft, wordt hij gewekt....

De man, die 't voer rondbrengt, heeft hem meewarig aangekeken: „Wil meneer een glaasje melk extra of.... liever fruit? 't Is wel duur en schaarsch, maar met een paar goede woorden, en veel geld...." Voor hij slapen gaat drinkt meneer een extra glaasje melk en eet hij een sappig stukje fruit.. zooals thuis..

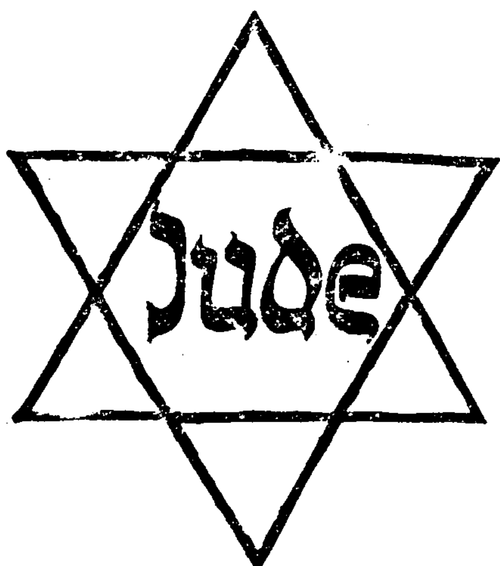
De man, die de wolletjes controleert, heeft zijn dekenstapeltje getaxeerd. „Hebt U het niet koud, met die twee dekens? Als U er een derde bij wil hebben?" Dien nacht slaapt meneer onder een deken extra, onder zoo'n wollen deken die je alleen tegen 'n extra toewijzing kunt koopen..

En de man, die over 't meubilair gaat, brengt hem twee kussens extra, omdat hij anders zoo hard zit.. en de man, die voor de middagmalen zorgt, bestelt hem een dinertje in een prima eerste klasse restaurant.. en de man, die vrienden heeft waar U en ik ze niet willen hebben, zorgt voor echte koffie voor hem..

Pardon.. U zegt? Of ik die menschen, die iets voor hun vaderland gedaan hebben, gewond zijn en verzorgd moeten worden, dan niets gun? Of ik ze op die manier als hier.. Pardon.. wij: U lezer.. en ik, begrijpen elkaar niet goed, geloof ik! Ik bedoel niet degenen, die U bedoelt.. U bedoelt.. Juist! Laten we daar niet over praten! Daar zullen we het wel over eens zijn....

Wie i k dan bedoel? Die „meneer" die in de lik zit.. in Amsterdam.. die een leventje heeft.. als God in Frankrijk.. die.. JOOD, die nu voor de derde maal gegrepen is voor bewezen abortus provocatus! DAT vind ik een schande! In dezen tijd! En hoe lang, hoe lang moet DAT nog duren?

Aan JULLIE het antwoord, kameraden!

ABONNEERT U OP ONS BLAD

DE STEM DER PERS!

WAT MEN ZEI OVER SURINAME

EUROPA ERKENT GEEN ROOF VAN ZIJN BEZIT

„....nog maar eenige dagen geleden, om precies te zijn op 17 November, heeft deze leugenfabriek (de Oranje-zender) verkondigd:

„Diegenen, die de gevoelens kent, welke Amerika ten aanzien van het Nederlandsche volk nu heeft, zal met mij inzien, dat datzelfde Amerika zich niet op kosten van het koninkrijk der Nederlanden verrijken wil."

Het is toch brutaal om zooiets te verkondigen om dan rustigweg een week later met de boodschap te komen, dat Amerika om de rijke bauxietmijnen Suriname heeft bezet..

Nu zal er toch waarlijk in Nederland geen denkend wezen zijn, dat niet weet, dat in Amerika de Nederlandsche gewesten zijn uitverkocht, voor zoover het betreft de groote waarden petroleumindustrie en bauxiet."

„Wij hebben kennis genomen van de bezetting van Curaçao en Suriname door de troepen der Vereenigde Staten, zonder dat daar ook maar de geringste noodzakelijkheid voor bestaat. Machteloos moeten wij dit aanzien. Het is nog maar kort geleden, dat het rijkscommissariaat aan dit Nederlandsche volk de mededeeling heeft gedaan, dat de Führer wil, dat Nederland zijn zelfstandigheid zal krijgen. **Wij, nationaal-socialisten, wisten, dat ons vertrouwen niet beschaamd zou worden. Nationaalsocialisme is geen imperialisme. Imperialisme en kapitalisme hebben bewezen bij elkaar te behooren.** Het nationaal-socialisme en het fascisme bouwen aan een nieuw Europa, een vereenigd solidair Europa, waarin de volkeren in vrijheid en eensgezindheid zullen kunnen leven.

Wij nationaal-socialisten — en ik weet in dit geval te spreken namens het geheele Nederlandsche volk — erkennen den roof van Suriname en Curaçao niet en we hebben de verwachting, dat een herboren en eendrachtig en sterk Europa, het Europa, dat wordende is, eens onzen eisch tot teruggave zal steunen."

(Mussert in zijn radiorede)

NIET ROOSEVELT, MAAR HITLER!

„Mijlen ver boven den karakterloozen jodenknecht, die thans president is van de Vereenigde Staten en straks de kroon van een angelsaksisch Empire meent te zullen dragen, staat de grootste Germaansche Leider aller tijden: Adolf Hitler! Hij is het, die Eufopa vrede en vrijheid brengt, die het een eigen levensruimte schept, waarbinnen het opnieuw zijn duizendjarige kultuur zal doen opbloeien en die het in plaats van de schijnwaarden eener geestlooze politiek de eeuwige krachten van een in bloed en bodem verankerde wereldbeschouwing openbaart. Tot hem zal ook het Nederlandsche volk zich, zijn Germaanschen aard indachtig, moeten wenden. Niet de zielige figuren van het Londensche marionettentheater, niet het restant van een verweekelijkte en ontaarde dynastie, niet een aan drank verslaafde premier of een met godloochenaars heulende prelaat, óók niet 's werelds eerste jodendienaar en zeker niet zijn vuige meesters kunnen het Nederlandsche volk een nieuwe, schoone toekomst bouwen; er is slechts één man, die dat kan: Adolf Hitler, schepper van de sterkste weermacht aller tijden en verkondiger van de schoonste heilsleer aller eeuwen."

(Misthoorn)

HIJ WILDE EEN STEUNPUNT

„Want al probeert Roosevelt ook de bezetting van Suriname met alle mogelijke drogredenen te bemantelen, het staat toch vast, dat het niet de voorgewende bedreiging uit de aangrenzende fransche kolonie Guyana is, die hem tot dezen stap bewoog, maar de wensch zich daarmede van een zeer waardevol steunpunt te verzekeren, dat hij door de voorgenomen bezetting van Cayenne en het eveneens aan Frankrijk behoorende eiland Martinique tracht te versterken."

(Berlijnsche Redactie van de „Deutsche Zeitung i. d. N.")

EEN BRUGGEHOOFD TEGEN ZUID-AMERIKA

„De eerste gewapende rooftocht van de amerikaansche geweldpolitiek op het zuid-amerikaansche kontinent, zooals met de bezetting van Guyana door noord-amerikaansche troepen het geval is, heeft in de geheele ibero-amerikaansche wereld de sterkste beroering verwekt. Zij ziet in de bezetting van Guyana niets anders dan de vestiging van een bruggehoofd voor een verderen opmarsch en een militaire bezetting van heel Zuid-Amerika door de troepen van de V.S. Het doel van deze militaire bezetting is de verzekering van de ongestoorde economische plundering der latijnsch-amerikaansche volken door de plutokratie. Brazilië, zal vermoedelijk het volgende doelwit der noord-amerikaansche bedreiging zijn, zooals die zich reeds duidelijk afteekent."

(Deutsche Zeitung i. d. N.)

HET OUDE GAAT, HET NIEUWE WACHT....

„....hier nadert nu het einde der Nederlandsche souvereiniteit. Na Curaçao, na Suriname.... Ned.-Indië?

Ook op dit punt mogen wij ons geen illusies maken over de mogelijkheid en den wil tot verzet der ongrondwettelijke „regeering" te Londen. Uit de toelichting, welke de heer Gerbrandy op het besluit tot aanvaarding der Amerikaansche bescherming gaf, blijkt de geheele geesteshouding. Geen woord over de kern van de zaak; de noodzaak der bescherming wordt aanvaard. Slechts wordt nog gemeld, dat voor de bescherming geen strijdkrachten aan de Nederlandsch-Indische troepen onttrokken konden worden, terwijl het „Nederlandsch Legioen" in Engeland beschikbaar moet blijven voor de bevrijding van het vaderland. Het is alles kinderlijk en eigenlijk wat zielig en getuigt van hetzelfde onbegrip voor de geweldige krachten, die thans de wereld beroeren, dat ons land in de ramp van een broederoorlog heeft gestort.

Aan de zijde van Duitschland staande, hadden wij vermoedelijk onze koloniën op den duur ook niet tegen de Amerikaansch-Britsche overmacht kunnen verdedigen. Maar het einde van een eeuwenlang koloniaal bewind op d i e wijze ware althans roemrijker en eervoller geweest, dan dit zachtjes afsterven als machteloos werktuig in handen van onzen nationalen erfvijand. T.a.v. de trouwe kolonie Suriname is met dit laatste verraad de kroon gezet op een liberaal-koloniale verwaarloozingspolitiek, die nooit tot eenige werkelijke inspanning tot heil der kolonie in staat is gebleken.

Wat wij thans aanschouwen is de ondergang van de laatste resten van voorbije grootheid, verkwanseld uit karakterzwakte, aan wien immer onze vijand was.

Maar onder dit alles is de kracht van ons volk ongebroken gebleven. Terwijl ons volk zelf weigert dezen koehandel te erkennen, zal het, ontdaan van de belemmeringen van het oude bestel, in zich de kracht vinden tot nieuwe grootheid. Indien het zich slechts van eigen bloed bewust is en de consequenties daarvan aanvaarden wil.'

(W. Goedhuys in „De Waag")

KEN UZELF!

„Roosevelt poogt zijn zeerooversstreek te motiveeren met het feit, dat de spilmogendheden voornemens waren een bliksemlanding in dat gebied te doen. Als men de stelling van de heeren in Washington voor ernst zou kunnen opnemen, dan moet men tot de conclusie komen, dat zij geen al te groot vertrouwen hebben, in hun fameuze beheersching der zeeën, waarover Churchill steeds weer spreekt. Want als men zich genoodzaakt ziet op 6000 kilometer afstand van het naaste Duitsche steunpunt zoogenaamde „verdedigingsmaatregelen" te nemen, dan is dat werkelijk geen compliment voor de politieagenten van de Oceanen.

In waarheid voeren de Vereenigde Staten oorlog tegen Europa. Roosevelt wil uit den oorlog voordeel trekken en zich van al die gebieden ter wereld meester maken, waar nog een Europeesche vlag waait. Verder is er nog een feit van historische beteekenis. Het is de eerste maal, dat soldaten van de Vereenigde Staten voet hebben gezet op Zuid-Amerikaanschen bodem om daar steunpunten op te richten."

(Nouveau Journal, Brussel)

MACHTSHONGER

„De Amerikaansche politiek demonstreert steeds meer haar wereldhegemonische ambities. Suriname is slechts een schakel in de al langer wordende keten van „vreedzame" veroveringen in den vorm van steunpunten en „beschermingsgebieden". Men denke aan IJsland, de Philippijnen, en de Azoren. Men denke aan de aan de U.S.A. afgestane steunpunten Jamaica en Trinidad. Men denke vooral aan onze eigen kolonie Curaçao, die ook al ter bescherming aan Amerika overgedragen is en ingericht wordt of is tot Amerikaansche marinebasis en als voorportaal voor het Panama-kanaal voor Amerika belangrijke strategische beteekenis heeft."

(Amsterdamsche Post)

DE POT EN DE KETEL

„Des te meer onthulde de nieuwe actie der Vereenigde Staten in Zuid-Amerika waar het bij de Roosevelt-politiek tenslotte op aankomt: versterking der eigen macht binnen het gebied van andere volken. Zij willen de uitbuiters van andere volken zijn; zij doen juist dat, wat ze Duitschland verwijten. De sprong naar nederlandsch-Guyana, op de plaats van den geringsten weerstand, moet slechts het begin van verdere acties zijn om invloed op de gebeurtenissen in Europa te nemen en zoo niet alleen de Engelschen, maar ook de bolsjewisten te helpen."

(Das Reich)

AMSTERDAM

JODENBESTRIJDERS IN NEDERLAND
Bestelt uw RADIO
bij een geestverwant
Brievën Bureau „DE MISTHOORN"

AMSTERDAM
Hotel-Café-Restaurant „NEUTRAAL"
AMSTERDAM, Damrak 8
TELEFOON 45403 en 47510
Logies met uitstekend ontbijt vanaf f 2.–
Div. Bitters 20 ct. Thee en Koffie 15 ct
M. W. RABE-KOCH

Eet mosselen bij VAN DER EIJKEN,
met bier of snaps; dan zal 't U blijken,
dat het een „goden"-eten is.
De prijs is billijk — kom maar kijken;
't wordt geserveerd als bij de rijken —
gewend als men dat van ons is.
Dus ga vandaag naar VAN DER EIJKEN
gij weet bij 't scheiden van geen wijken,
Als 't klokje van elf uur er is.
CAFÉ G. H. VAN DER EIJKEN
VIJZELSTRAAT 49 — TELEFOON 31208

PRACHTCOLLECTIE Moderne SCHILDERIJEN in elk genre Speciaal adres voor omlijstingen.
HET LIJSTENHUIS
J. G. BALKSTRA
BILDERDIJKSTR. 207 Tel. 81253

WIJ KOOPEN ALLE SOORTEN OUD PAPIER
VAN DRUKKERIJEN, FABRIEKEN ENZ.
WED. C. BENDER
RUSTENBURGERSTR. 34-38 - TELEF. 95061

Wat Gorrêe niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrêe
GERARD DOUSTRAAT 3-5 - TEL. 20787

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen F.O R D met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstr. 425-427 - AMSTERDAM-C.

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - - Vakdipl. Leipzig
AMSTERDAM - J. Luykenstr. 76
Telefoon 28682 - Giro 301276
Prachtige collectie Zilvervossen
BONTMANTELS naar MAAT
Pellerines, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen **CAFÉ TRIP**
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

Haarden, Haardkachels, Sa'amanders en Kook-kachels
KEUZE UIT MEER DAN 60 MODELLEN
Groote voorraad in Gasfornuizen en Comforen. El. Kachels en Kookplaten
TH. v. d. PARRE
2e Hugo de Grootstr. 13 - Telef. 82456
AMSTERDAM

MEUBELEN huis en haard
COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR 77 A'DAM
TEL 31215 - 44825

ROTTERDAM

J. FRANKEN
Dames- en Heerenkleermakerij
Kleiweg 88 b - HILLEGERSBERG
COUPEURSBEZOEK DOOR HET GEHEELE LAND

N.V. HANDEL Mij. IN SLACHTHUISPRODUCTEN
Vertegenwoordiging:
ARMOUR & COMPANY
MATHENESSERWEG 188 b
ROTTERDAM

L. M. TIEMAN
voorheen T. H. TIEMAN
ROTTERDAM
Rodenrijschestr. 31
Telefoon 41923
ALGEHEELE WONINGINRICHTING
BEHANGERS- EN STOFFEERDERSBEDRIJF

A. HAACHE & Co. - Rotterdam W
Hudsonstraat 155 b — Telefoon 37683
Celle — Berlijn — Düsseldorf
Halle - Hamburg

Uitvoering van Isolatiewerken tegen warmte- en koudeverlies
Asbest, Kieselguhr, Kurk, Magnesia enz

SCHILDERIJEN
P. D. DOODEWAARD Kzn.
Noordmolenstr. 26 - Tel. 43910
Binnenkort opening: (DIJKZICHT)
Rochussenstraat 52, Telefoon 21956

Voor **beter BROOD en BANKET**
H. C. PELETIER, ROTTERDAM
Benthuizerstr. 91 - Telefoon 41386

DEN HAAG

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 11652 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- EN SLAAPKAMERS

KOSTER & LUIJTERS
Geraniumstraat 3 * DEN HAAG
Telef. 332645 - 338696
LOODGIETERS EN SMEDEN

Uniformpetten - W.A. - Mutsen
PETTENFABRIEK
Jacq. A. MULDERS
Corn. Speelmanstr. 3 - Tel. 720321
Den Haag

BLOEMENMAGAZIJN „JOTY"
224 a. Laan van Meerdervoort
Telefoon 334850 — DEN HAAG
Levering door het geheele land.

Bezoekt de
RESI BAR
Korte Poten 18 - Den Haag
Het toppunt van gezelligheid. aanbevelend,
PIET RIJKEN en RESI LINDNER

Koopt niet in jodenzaken

NIJMEGEN

Bezoekt Café-Restaurant
DAS DEUTSCHE HAUS
Prima consumptie * Billijke prijzen
KORENMARKT 1 * NIJMEGEN
Man spricht Deutsch . J. A. Gerritsma

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 29069 - NIJMEGEN

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

Voor alle soorten brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

Fotografie op elk gebied
Speciaal adres voor amateurs
Adres op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. - Nijmegen

UTRECHT

H. HAGENS Stoomwasscherij
Gildstraat 159 - Telefoon 11595
UTRECHT
VRAAGT TARIEVEN

SCALA - THEATER
Potterstraat UTRECHT Tel. 12461
Brengt van 5 t.m. 11 December
BARCAROLLE
Een intens boeiende Ufa-film met prachtig spel van
Willy Birgel - Lida Baarova
Gustav Fröhlich
Vooraf: het actueele Tobis- en Ufa-nieuws. Toegang 18 jaar.

eet meer haring

BREDA

JOS. DRIESSEN
BREDA
Fabriek van Verfkwasten en Penseelen
Alle aanverwante schildersartikelen
Uitsluitend beste kwaliteiten
Specialiteit:
„BATAAFKWASTEN"
Nederlandsch Octrooi No. 46996

ARNHEM

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
aan Kringhuis Arnhem

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 18 Tel. 21871 — Giro 110...
Uniformen, P.O. - W.A. - MOT - W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas materiaal
Leverancier funct. Hoofdkwartier

Steunt ons Blad

K 2745